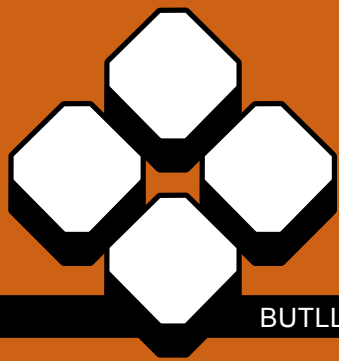

esquerra eixample

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Abril 2022 - Núm 103

LA GUERRA NO ÉS MAI LA SOLUCIÓ A CAP CONFLICTE

Serveis

OFICINA D'ATENCIÓ AL CIUTADÀ (OAC)
Aragó, 311
Telèfon d'Informació 010

SERVEIS

-AVV Esquerra de l'Eixample
Obert de 9h a 13h i de 17h a 21h
avvee2013@gmail.com
-Dones d'enllaç
www.donesdenllac.org
-APAM
www.apamassociacio.entitatsbcn.net

CENTRES CÍVICS

-Casa Golferichs. «El xalet»
Gran Via de les Corts Catalanes, 491
-Cotxeres Borrell
Viladomat, 2-8
-Centre Cultural Teresa Pàmies
• Centre Cívic Urgell
• Biblioteca Esquerra de l'Eixample-
Agustí Centelles
Comte d'Urgell, 145

SERVEIS SOCIALS

CSS NOVA ESQUERRA EIXAMPLE
Borrell, 305 altell
93 619 73 11
CSS ANTIGA ESQUERRA EIXAMPLE
Mallorca, 219 2º
93 619 73 11
PIAD. Punt d'Informació i Atenció a les
dones
Jardins Rosa Deulofeu
(c. Calàbria, entre Còrsega i París)
932 562 819

GENT GRAN

-Espai de Gent Gran, Rosselló, 78
-Espai de Gent Gran M. Aurèlia Capmany
Enric Granados, 47
-Centre Montserrat Olivella, Calàbria 260

GUÀRDIA URBANA

Emergències 092

SERVEIS URGENTS

Telèfon únic d'emergències 112
Urgències sanitàries 061
Cos Nacional de Policia 091
Bombers 080

SALUT

CAP CASANOVA
Roselló, 161 1r - 932 279 800
CAP BORRELL
Comte Borrell, 305 - 932 271 800
HOSPITAL CLÍNIC
Villarroel, 170 - 932 275 400

ACPS (Associació Catalana per a la
Prevenició del Suïcidi) i DSAS (Després
del Suïcidi - Associació de
Supervivents)
Barcelona Cuida (c. Viladomat, 127)
900 925 555
Funciona 24 hores al dia, els 365 dies
de l'any

EQUIPAMENTS ESPORTIUS

Poliesportiu Joan Miró

FARMÀCIES

www.farmaciasdeguardia.com

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. **Coordinació i Direcció:** Sylviane Dahan Sellem.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Comunicació, Salut, Diversitat funcional, Debat i participació...), Carmen Álvarez, Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Angelina Ramiro, Xavier Riu, Xesca Miró, Irene Beltran, Ferran Sales, Trini Capdevila, i Centre de normalització Lingüística

• **Fotos:** Carme Asensio, Xavier Riu, Alfons Sort, Maria González • **Publicitat:** Miquel dels Sants Fort Bufill. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: **revistaavvee@yahoo.es** o al telèfon **93 453 28 79**. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com

web de l'associació: www.avvee.org

Normes de publicació del "Butlletí"

Després d'un debat constructiu el 21 de desembre del 2021, la Junta de l'Associació i les Vocalies van aprovar el reglament que regirà els criteris de publicació dels articles que a partir d'ara s'incloguin al Butlletí.

Així mateix es va constituir un consell de redacció que vetllarà perquè es compleixin aquestes normes.

El Butlletí de l'Esquerra de l'Eixample, des de 1976, és l'òrgan de comunicació dels membres de l'Associació de Veïnes i Veïns. Des de l'inici constitueix un important mitjà d'informació i difusió de les activitats que ens afecten. També és una plataforma per a les lluites veïnals que volen la millora de les condicions socials i urbanístiques del nostre barri. Per tant, l'objectiu principal del Butlletí és la defensa del moviment veïnal des dels principis de democràcia, participació i independència de cap partit polític o entitat administrativa.

Creiem que les normes aprovades contribuiran a millorar la qualitat del Butlletí i a continuar donant veu a veïns i veïnes, sempre des del respecte a l'ètica i els estatuts vigents.

Les normes de publicació, les podeu trobar a la pàgina web de l'Associació.

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia
Calàbria, 262 - 08029 Barcelona

O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Amb el suport de:

Editorial

Solidaritat amb la gent d'Ucraïna. La guerra no és mai la solució a cap conflicte

Tot just sortim de la pandèmia que ens trobem amb la guerra causada per la invasió d'Ucraïna pel règim de Putin. Aquesta guerra no té justificació, encara que tinguí causes que ens costen d'entendre, i en les quals tenen un paper diferents organismes internacionals, dels quals Espanya forma part. Tampoc podem predir les conseqüències que tindrà en l'economia, encara que les pujades de preus, i especialment de l'energia, fan més difícil la vida a moltes persones. Però hi ha coses que tenim clares com a persones que vivim en un món global a qui afecta el patiment dels altres:

- Les guerres no són mai la solució als conflictes. En aquesta guerra l'exèrcit rus ha envaït Ucraïna, un país sobirà. En altres guerres en què ha passat el mateix, s'ha vist que no s'ha arreglat res i les desgràcies han estat immenses.
- Les víctimes de totes les guerres són les persones normals i les més humils. Només hi guanyen les empreses fabricants d'armes. Volem ajudar les víctimes en tot el possible.
- Barcelona és una ciutat d'acollida. L'Eixample, el nostre barri, també. Diverses entitats i moltes veïnes i veïns ho han demostrat ajudant les persones emigrants que arribaven fugint de guerres, persecucions o buscant una vida millor.
- No hi ha persones emigrants de primera o segona. Una ucraïnesa, una siriana, una afganesa o una marroquina són persones que poden necessitar igualment la nostra solidaritat. Àvies i avis nostres van necessitar aquesta solidaritat en altres països després de la Guerra Civil. Veïnes i veïns sud-americans, arrellats al barri, van arribar fugint de cops d'estat i dictadures.

- Aquesta guerra no ha de servir perquè tornin murs i barreres a Europa. Compartir comerç, feina, cultura, esport o turisme ens enriqueix. Hem vist moltes parelles mixtes a Catalunya; hem vist que a Guissona hi ha molts infants d'origen ucraïnès i que hi ha moltes persones russes estiuant a Salou. No volem nous murs a Europa.

Venim d'una crisi financera, una pandèmia i ara una guerra dins d'Europa. Sembla que només hi guanyin els bancs, les empreses farmacèutiques, els fabricants d'armament o les empreses d'energia. Però les veïnes i veïns hi tenim molt a dir, perquè el barri i la vida són nostres.

Ens en sortirem ajudant-nos i ajudant les que més ho necessiten, i no defallirem. Falta poc per la primavera i l'estiu, i demanar pau i solidaritat ajudarà que arribin.

**+45 ANYS DE LLUITA
PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI**

*Escoles, 0-3, CAP, residències de gent gran,
habitatge social, espais verds, institut.*

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

L'AVVEE VA PARTICIPAR EL 19 DE DESEMBRE A LA MARATÓ DE TV3 AMB UNA FIRA D'ACTIVITATS

LA NOSTRA COL·LA SARDANISTA PARTICIPA A LES FESTES DE SANT ANTONI

HOMENATGE A MERCÈ BUSCALLÀ

El 19 de gener van fer un homenatge/comiat a Mercè Buscallà, professora voluntària durant 27 anys.

CARNESTOLTES A L'ASSOCIACIÓ

El 27 de febrer vam fer el berenar de carnestoltes i va assistir Montserrat Roma.

Roda el món i torna al Born

Benvolgudes sòcies i socis, amigues i amics, no tinc gaire clar que em pugui aplicar aquesta dita, perquè de fet, per tornar a un lloc, abans se n'ha d'haver marxat, i jo no he marxat mai de l'Associació. Però, de forma activa, sí que he fet un parèntesi d'uns anys.

Permeteu-me, doncs, que faci una mica d'història.

A les acaballes del franquisme, un grup de joves del barri vam pensar que ens havíem d'organitzar per treballar pel nostre barri; la falta d'equipaments de tot tipus i de zones verdes clamava al cel. Vull recordar que en aquells anys les úniques zones verdes del barri, encara que ara sembli mentida, eren la plaça Letamendi, la plaça del Gall i els Jardins de Montserrat. Érem joves que volíem canviar el món i què millor que començar per canviar el nostre barri.

Així que el mes de gener de 1975 vam crear l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. No va ser fins dos anys després que el Govern Civil ens va legalitzar, al governador franquista Martín Villa no li agradava el nom (però això seria llarg d'explicar).

Recordo molt bé les primeres reivindicacions: que l'escorxador marxés del nostre barri i, al seu lloc, aconseguir-hi un parc; tancar totes les plantes baixes d'assecadors de pells del seu voltant, que omplien el barri de pudors insuportables i de rates; la construcció d'un institut i una escola a les antigues cotxeres de Vilamarí; arrancar de les mans de l'especulador Nuñez i Navarro la Casa Golferichs (el Xalet); revindicar una residència de gent gran a l'antiga Casa de la Lactància; millorar semàfors a cruïlles amb molta perillositat; modificar l'avinguda de Roma... A còpia de molta feina, molta tenacitat i molta mobilització, vam anar aconseguint tots aquests objectius.

Fins aquí he fet un breu resum dels nostres inicis, però l'Associació ha seguit treballant incansablement durant tots aquests anys (aviat en farà cinquanta) per aconseguir tots aquells equipaments que faltaven al barri (la llista seria inacabable) i ha continuat aconseguint grans millores per al nostre barri. Una de les més recents i més importants és el trasllat i tancament de la presó Model, una lluita veïnal que ha durat més quaranta anys i que, després d'un procés participatiu amb diferents entitats del barri, va arribar a un acord amb l'Administració pública per a un pla d'equipaments, que coincidia gairebé del tot amb el Pla director de la presó Model que va negociar l'Associació de veïns l'any 2009 amb l'Ajuntament de Barcelona.

Cal no oblidar que l'Associació, al llarg de la seva història, també va estar al costat de totes les lluites veïnals d'altres barris de la ciutat. Certament, la solidaritat entre barris en aquells anys era importantíssima; totes i tots ens fèiem costat a les lluites i mobilitzacions.

Tampoc no volem deixar d'esmentar el suport del moviment veïnal i de la nostra associació a totes les reivindicacions socials. Campanyes de l'època per la llibertat, amnistia i estatut d'autonomia, pel divorci, per l'avortament lliure

i gratuït, contra l'OTAN, contra la guerra, contra les nuclears, per la llibertat i els drets de les dones i dels col·lectius de gais i lesbianes (per cert, la nostra associació va ser la primera de la nostra ciutat en la qual es va crear una vocalia gai) i per totes aquelles lluites a favor de la llibertat de la ciutadania.

Però, tornant a l'inici, jo vaig estar treballant pel meu barri al costat de les meves companyes i companys de l'Associació trenta-cinc anys de la meua vida, i us he de confessar que treballar pel meu barri des del voluntariat és de les millors coses que m'han passat mai.

L'any 2007, em desvinculo de tota responsabilitat i deixo de treballar de manera activa amb l'entitat, i segueixo només com a sòcia.

Faig el pas a la política i segueixo treballant des de la política per Barcelona, amb la qual tinc i tindrè sempre una gran història d'amor. Pel meu districte i pel meu barri.

Vaig estar sis anys de consellera municipal al Districte de l'Eixample pel grup municipal d'ERC defensant sempre els interessos de les veïnes i veïns del nostre districte i del nostre barri. Tot i la dificultat de ser un grup de l'oposició a l'Ajuntament, sempre vaig intentar millorar la qualitat de vida dels ciutadans del districte.

Del 2015 al 2019 vaig tenir el gran honor de sevir la meua ciutat com a regidora de l'Ajuntament de Barcelona. I també vam treballar per aconseguir el tancament de la presó Model, recollint la vella reivindicació dels veïns i veïnes, després de l'acord amb la Generalitat.

Aquells que pensem que la política és un servei públic ens hi dediquem totes les hores del dia i alguns cops de la nit, i evidentment també els caps de setmana. Per tant, després de quatre anys, vaig decidir no tornar-me a presentar. Primer, per un tema d'edat –per treballar al ritme que exigeix la política, si es fa com cal, també cal que hi acompanyi l'edat i jo ja tenia 72 anys–; a més, penso que la política mai s'hauria de convertir en una feina fixa –quatre anys és suficient, com a màxim vuit– aquest és el meu parer.

En el discurs de comiat a l'últim ple de l'Ajuntament de Barcelona, entre moltes altres coses, vaig agafar el compromís de seguir treballant per Barcelona. I els compromisos sempre els compleixo. Per això, i després d'un temps de descans, aquí estic: torno als meus orígens, torno al barri, torno a l'activisme, torno per treballar mentre pugui pel meu barri. Entre tots tenim molta feina per fer.

Hem de seguir reivindicant més habitatge públic perquè els joves no hagin de deixar de viure al barri, més habitatge tutelat per a gent gran, millor sanitat per a totes les persones, que l'Hospital Clínic es quedi al barri com a hospital de referència, que els equipaments de La Model per als quals tant hem lluitat siguin una realitat, per tenir més zones verdes, per millorar la contaminació que produeix moltíssimes morts prematures

cada any, per reduir l'ús del cotxe a la ciutat, per regular i millorar els trànsit de bicicletes i patinets perquè tots puguem gaudir dels nostres carrers amb seguretat, per regular l'ocupació de la via pública... I per tot allò que millori la qualitat de vida de les veïnes i veïns del nostre barri.

I ara, per acabar, permeteu-me una anècdota. Fa un parell de mesos estava enganxant cartells de la festa major del barri pel carrer, i una veïna em va conèixer i em va dir: "Però tu estàs de regidora a l'Ajuntament, veritat?". Jo li vaig contestar que sí que hi estava, de regido-

ra, i ara, "ja veus" li vaig dir, estic al lloc de sempre: al barri treballant amb totes aquelles i aquells que el volem millor.

Trini Capdevila

NOTA DEL CONSELL DE REDACCIÓ

Aquest article s'havia d'haver publicat en l'anterior número, però per un error, no va poder sortir a l'última revista. Demanem disculpes a la seva autora.

A FAVOR DE LES SUPERILLES

A l'últim número d'aquest butlletí, i en aquesta mateixa secció de "Bústia" oberta a aportacions personals, es va publicar un article amb el títol ben explícit de: "EN CONTRA DE LES SUPERILLES". En resposta, jo he enviat aquest altre que es publica ara, perquè la secció reculli així, al marge del que l'entitat ha anat treballant col·lectivament sobre el tema (veure especialment els molts articles publicats per la vocalia d'urbanisme), les dues posicions personals que legítimament podem trobar entre el veïnat del barri. Sis idees telegràfiques -no tinc més espai- amb les que rebatejo les crítiques i explico per què podem estar contents i contentes que tiri endavant aquest projecte:

1. Tothom reconeix que tenim un barri molt dens, ple de persones, de vehicles a motor i d'asfalt, amb greus problemes de contaminació que indiscutiblement comporten ja serioses afectacions sobre la nostra salut, especialment per a infants i gent gran. Fins i tot legalment l'Estat Espanyol està amenaçat d'importants multes de la Unió Europea per l'aire que es respira a Madrid i Barcelona... i el pitjor lloc de tots, ho sabem des de fa temps, és precisament l'Eixample. Ja no es pot seguir mirant cap a un altre costat, era urgent afrontar-ho amb mesures valentes.

2. L'ocupació extensiva que s'ha produït de la major part de l'espai públic per part de cotxes i motos que hi aparquen i circulen, apropiant-se del generós espai previst per l'edifici Cerdà (però no per a ells -el cotxe ni s'havia inventat!- sinó per oferir carrers ben amples i saludables a una ciutat emmalaltida dins les muralles i els seus carrers estrets). Tot plegat ha derivat en una injustícia espacial (una minoria de persones, amb les seves màquines privades, ocupen més del 60% de l'espai públic), arribant a normalitzar que entre cases separades per 20 metres de distància, hi passin quatre carrils de vehicles, els mateixos que tenen la majoria d'autopistes. Quant ho haguem superat, ens costarà explicar a les noves generacions que durant set o vuit dècades ha estat així! A més, encara que sovint es parla dels carrers només des de la perspectiva de la mobilitat, que és molt important certament, reivindico també facilitar nous usos més diversos de l'espai públic, recuperar-los per quedar i relacionar-se, per llegir, prendre el sol, jugar o córrer,

passejar... A l'Esquerra de l'Eixample vivim 100.000 persones en 2'5 km², una bogeria, i tenim dret a recuperar l'espai públic, a tenir menys asfalt i més verd, a respirar aire net.

3. Cal recordar que davant tota aquesta problemàtica, han estat moltes les persones i col·lectius (entre ells la pròpia AVVEE) que fa molts anys treballen per canviar-ho. Jo recordo amb especial afecte, per exemple, el naixement que vaig viure fa 22 anys del projecte comunitari "Camí Amic", que segueix funcionant amb més d'una vintena de centres educatius, entitats del barri i equipaments públics de la zona, per guanyar pels nostres infants uns carrers més amables i segurs, que els facilitin major autonomia per moure's pel barri, un aspecte important del seu procés de formació personal. Molt abans, doncs, que l'ajuntament es plantejés promoure la superilla al nostre barri, en aquesta zona es va decidir reivindicar la pacifica-

Un tram de carrer Rocafort com a exemple de la transformació proposada

ció del trànsit de (quina “casualitat”) Consell de Cent i Comte Borrell perquè arribessin a ser uns eixos (cívics en diem llavors) que permetés als infants i joves anar sols -o amb els amics i amigues- de casa a l'escola o a jugar al parc... Les obres que faran ara jo no les visc com a una “iniciativa municipal”, sinó com a una resposta municipal a una reclamació veïnal.

4. Això bloquejarà la mobilitat? No, però l'obligarà a modernitzar-se. Caldrà canviar la manera de moure'ns, cert. Oi que tenim assumit que hem de compartir l'ascensor, perquè seria una bestiesa tenir-ne un per a cada pis? Doncs passa el mateix amb els vehicles pel carrer, que no hi caben. Necessitem reforçar les xarxes públiques de Metro, Bus i Tramvia, afavorir mitjans personals més sostenibles, com la bicicleta, caminar més... és el que es va fent a totes les grans ciutats més avançades. I això es carregarà la xarxa de carrers característica de l'Eixample? No, però canviarà d'escala. Parlem de superilles perquè partim del concepte de Cerdà, que va dibuixar unes “illes” (mançanes) on convivia l'habitatge, la zona verda i l'espai relacional entre les vies de circulació. Ara es recuperarà el concepte, amb un carrer cada tres que passarà a ser Eix Verd de prioritat pels vianants i permetrà tenir una superilla (agrupant quatre illes) on els vehicles circularan per fora. Però també en aquestes vies s'està reduint el nombre de carrils de circulació, perquè ja no

ens resignem a les autopistes davant de casa.

5. Vull rebatre també aquesta idea de que es faran les obres sense consultar el veïnat. Per favor, les tres candidatures progressistes que van quedar primeres a les últimes eleccions municipals del 2019 (ERC, Comuns i PSC), que representen a una àmplia majoria de la ciutat, duïen als seus programes (uns amb el nom de superilla, altres no) propostes que van absolutament en aquesta línia. I ha estat amb el seu vot que s'han aprovat els respectius pressupostos que ho faran possible. I a més, s'han fet desenes i desenes de reunions obertes, amb tothom que ha volgut, per anar-ho treballant (li hem fet canviar moltíssimes coses a les primeres propostes municipals!). I qui no ha pogut assistir a reunions, té una via còmode d'estar informat de forma totalment transparent i de fer arribar propostes, en aquest i en altres temes d'interès ciutadà, el web “Decidim.Barcelona”. No recordo que cap altre projecte urbanístic s'hagi treballat tant amb el veïnat i amb els professionals. Per cert, els que dirigiran les obres són els quatre equips que van guanyar un concurs d'arquitectes.

6. I quins seran els canvis principals, com serà aquest nou tipus de carrer? Doncs tindrà molt més verd, podrem caminar pel centre, hi passaran només els vehicles imprescindibles i màxim a 10 km/h, no hi haurà asfalt, la il·luminació serà pensant en les persones, es podrà fer càrrega i descàrrega a tot el carrer per afavorir el comerç de proximitat, però amb limitació horària... i es crearan uns places (de 2.000 m², com les de Gràcia) i unes semiplaces, per a l'estada i el passeig... Hi ha evidentment coses a criticar, i els hi estem fent arribar moltes propostes (gestió comunitària d'alguns espais, les anomenades “branques verdes”, la convivència vianants/patinets, etc.) però la més important és que avança massa lentament per tota la ciutat. D'aquí uns anys ens estranyarà els atacs que avui rep, com va passar amb les crítiques a la peatonalització del Portal de l'Àngel als anys 70, que el temps ha posat al seu lloc.

L'agenda feminista el 2022

Permeteu-me que ho digui d'entrada, quan la guerra devasta les ciutats d'Ucraïna. Són homes els qui declaren les guerres. Són les poblacions, majoritàriament dones, infants i gent gran, les que han de fugir dels seus estralls. "Ara és Putin qui ha decidit emprendre una guerra – escrivia fa uns dies, Albert Recio, company de la FAVB. Com abans foren Bush, Assad, Milosevic, Franco, Hitler... Els que declaren les guerres sempre les justifiquen al·legant que ho fan per defensar-se, que cerquen la pau. Mentides."...

Els deliris de Putin són àmpliament compartits per tota l'extrema dreta europea. I els prejudicis racistes han penetrat en les nostres societats més del que voldríem reconèixer. A l'est d'Europa, com arreu del continent, hi ha un moviment de solidaritat amb els refugiats ucraïnesos. Però, a la frontera de Polònia, que és la de tota la UE, refugiats afganesos esperen enmig del fred. La foscor de la pell –i la confessió religiosa– compten. Sense oblidar que, a Polònia, els drets de les dones són fortament qüestionats. L'agenda feminista és internacionalista i s'alça contra totes les opressions. Volem un món just on regnin la igualtat, la cooperació i la pau.

Moltes gràcies a les més de seixanta persones que vàreu assistir a

aquest acte. Un acte de barri, celebrat el 5 de març al Centre Cultural Teresa Pàmies, un espai que té nom de dona en lletres vermelles. En la nostra associació veïnal, el 80 % dels "socs" som **sòcies**. Però les petites conquestes, com els grans avenços aconseguits gràcies a la lluita reivindicativa de les dones dels anys de la transició ençà, ens poden ser arrabassats. Necessitem espais propis, com la Vocalia de Dones, que s'ha mantingut activa des de fa gairebé cinquanta anys. I necessitem Consells de Dones on ens sentim realment representades, on puguem debatre sobre les polítiques municipals i defensar el Feminisme amb força. Som lluny d'haver acabat amb les desigualtats que patim com a dones i les violències que les acompanyen. Malgrat programes, lleis i recursos –sens dubte insuficients–, les violències masclistes no desapareixen. Ans al contrari: augmenten i es reprodueixen en les joves generacions.

Hem entrat en un nou cicle. Després d'anys d'impuls feminista, patim un moviment en sentit contrari contra les nostres aspiracions. Fa temps que parlem d'un feminisme institucionalitzat que hauria oblidat els seus fonaments. L'any 2004, les vocalies d'aquest districte vam crear la **Plataforma Unitària contra les Violències**. Des d'aleshores, quants cops hem alertat en va sobre l'acceptació social de la prostitució, un esclavatge present als nostres barris! Per això vam crear la **Plataforma pel Dret a No Ser Prostituídes**, l'any 2011, a la Jonquera.

Ara, a més a més, tenim el tema dels ventres de lloguer, la pornografia, les lleis d'autodeterminació de gènere (trans)... Tot un seguit de problemàtiques que són al cor de l'agenda feminista, però sobre les quals ha esdevingut tabú debatre.

Aquest 8 de març el feminisme ha fet dues convocatòries de manifestació en tot l'Estat: el dia 6 i el mateix dia 8. Què està passant dins del moviment feminista? Havíem convidat una personalitat reconeguda, l'antropòloga **Sílvia Carrasco**, per parlar-ne. Malauradament no va poder venir ja que va donar positiu en un test d'antígens. Per sort, ens va poder enviar una companya, **Carolina** de feministes de Catalunya, activista xilena resident a Barcelona, que va fer una brillant exposició sobre la situació actual del feminisme i de la seva agenda. Cal assenyalar que la **Carolina** fou víctima de violència masclista per part de la seva parella, i que ha pogut superar aquesta duríssima experiència enfortida en les seves conviccions feministes. Li agraïm l'esforç d'haver assumit

amb solvència una delicada ponència amb tan poc temps de preparació, i expressant-se a més a més en un català impecable.

Ha costat molt aconseguir espais segurs i avenços democràtics per a les dones. Tant a Barcelona com arreu del món. Per això veiem amb preocupació entrebancs i retrocessos en l'agenda feminista que ens afecten perillosament. Vivim una època desesperança-da. La fi de les utopies d'emancipació social del segle XX ha permès l'eclosió d'una ideologia postmoderna que no té projectes, ni cerca ensenyaments en el passat ni es projecta en el futur. L'agenda feminista, per contra, té com a objectiu aconseguir la igualtat efectiva entre homes i dones. Dones que representem el 50 % de la població, però

que som maltractades, discriminades i violentades per haver nascut amb el sexe biològic de femelles de l'espècie humana. ***“Diferents, no pas desiguals”***, cridàvem des dels nostres barris en els fòrums socials. Romanem fidels a aquesta ensenya.

Després de l'exposició de la Carolina es va obrir un ric debat entre les persones presents. Cal destacar la preocupació expressada per una psicòloga, evocant els obstacles que les lleis transgeneristes drecen davant dels professionals a l'hora d'assistir menors que pateixen diferents trastorns, en el sentit que només admeten la reafirmació d'una disfòria socialment induïda, amagant d'altres problemes no tractats. Col·legis professionals i universitats callen enmig d'una forta

campanya mediàtica i d'intimidació, defugint una reflexió cada dia més urgent... si no és que s'apunten servir a la moda queer. El debat va subratllar la necessitat de seguir aprofundint aquesta reflexió a la llum de les experiències de països del nostre entorn que han adoptat legislacions similars, conscienciant professionals i ciutadania sobre els riscos de decisions que –tant en l'àmbit de la salut mental, com pel que fa a hormonacions i intervencions quirúrgiques sobre cossos sans– tenen conseqüències irreversibles en infants i adolescents.

Com sempre, ens hem acomiadat cantant *Pa i roses*. Si no hi ha cançons, no és la meua revolució.

Sylviane Dahan

Acte central del Consell de les Dones de l'Eixample

El 7 de març es va celebrar l'"Acte central del Consell de les Dones de l'Eixample"

A càrrec de Rosa M. Ortiz Monera, va haver-hi una conferència-diàleg "Principals aportacions i apostes de l'economia feminista".

L'acte s'emmarcava en el cicle "Diàlegs d'economia feminista a l'Eixample" i formava part de les activitats en commemoració del 8M al districte de l'Eixample.

Sylviane Dahan va participar en nom de la Vokalía de Dones de la AVVEE.

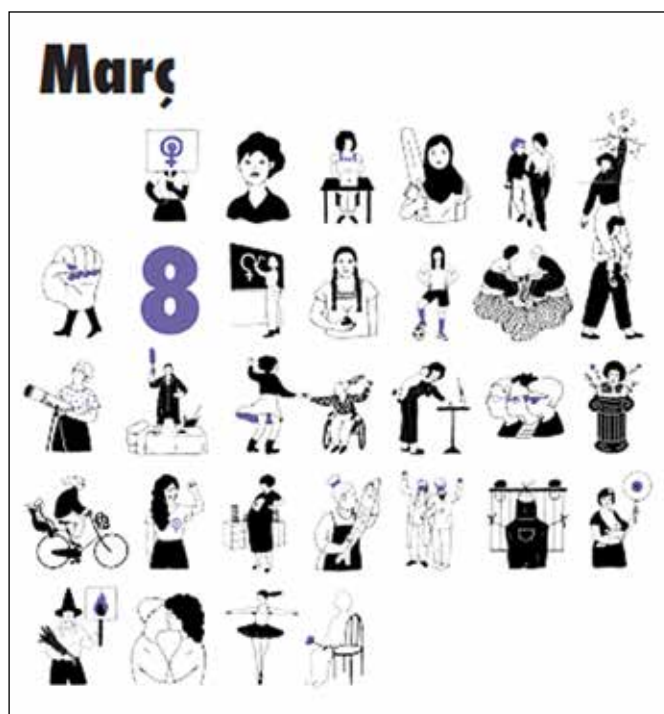
Va realitzar la següent intervenció:

El feminisme és el moviment històric de les dones per la igualtat. El sexe no ha de ser motiu de discriminació, ni opressió. Cal recordar-ho en aquesta data, carregada de simbolisme: les dones som més de la meitat de la població... i som també les més pobres. L'economia feminista ha de partir d'aquesta realitat estructural.

No només participem activament en la producció i els serveis: a través de la nostra feina quotidiana, suportem el pes de les cures domèstiques i de la reproducció social de la vida.

Sabem què vol dir acabar el mes amb salaris i/o pensions baixes, patir una bretxa salarial o viure en la precarietat. Arreu del món, la pobresa es conjuga en femení. I això és font d'injustícies i violències de tota mena.

Avui, la mercantilització del cos de les dones a través de la prostitució, la pornografia o els ventres de lloguer amenaça els drets de totes les dones, perpetua el patriarcat i socava la democràcia

Què reivindicuem, doncs? Plenament i sense embuts, el conjunt de l'agenda feminista. Salariis i pensions dignes, accés a l'habitatge, salut, seguretat, coeducació, participació real, espais protegits... Des dels nostres barris, parlem com a ciutadanes del món. Hem de defensar la terra i la vida. Hem d'aconseguir pau i benestar per a tothom.

IV congrés "El transport públic és cosa de dones"

El 30 de març es va celebrar la CIBA de Santa Coloma de Gramenet un col·loqui sobre problemàtiques de mobilitat urbana considerades des d'una òptica feminista, organitzat per la **Plataforma pel Transport Públic**. La iniciativa és d'allò més oportuna. L'àmbit de la mobilitat, clau en la nostra vida quotidiana, no escapa a les desigualtats entre homes i dones, presents en totes les esferes socials. Les dones som el 52% de la població, i hem de reivindicar el dret de poder moure'ns en igualtat. Quelcom que, en la pràctica, resulta molt menys evident del que a primera vista podria semblar.

Les dones volem estudiar, treballar, accedir a la cultura i a l'oci... I volem fer-ho amb autonomia, seguretat i amb possibilitats de gestionar el temps per les múltiples activitats que assumim (des de l'activitat laboral i les gestions administratives fins a les nombroses tasques domèstiques i de cura que suportem, tant pel que fa a infants com a gent gran o persones dependents. Una bona planificació del transport públic ha de tenir en compte aquesta realitat, conjugant-la amb la complexitat de la morfologia i la sociologia dels barris de la ciutat – que, cada cop més, ens cal entendre com una vasta regió metropolitana. Evidentment, les necessitats són diferents segons les franges d'edat i la classe social. Una part fonamental del transport públic, urbà i de rodalies, permet el desplaçament de persones que van a la feina: les seves característiques – regularitat, intermodalitat, tarifes... – incideixen molt directament sobre la qualitat de vida dels sectors socials amb rendes més baixes i, especialment, de les dones, que ocupen el gruix de les feines terciàries i més precàries. El transport pot actuar, doncs, com un factor agreujant de les desigualtats i l'estrès social – si resulta ineficient o oneros – o, per contra, jugar un cert paper de reequilibri – pel que fa al cansament o a la disponibilitat del temps. També resulta evident

que els barris amb una població més envellida – població que té uns trajectes habituals puntuats per l'accés als serveis assistencials i de salut – requereixen que això es tingui en compte a l'hora de dissenyar les línies d'autobús, ja sigui el pas de línies integrades a la xarxa ortogonal o de busos de barri. Un cop més, les usuàries més freqüents són dones. Assenyalem, pel que fa a les franges d'edat més avançada, la necessitat de procedir amb intel·ligència a la digitalització del servei: es tracta de facilitar l'accés al transport, i no de generar barreres generacionals.

La seguretat en el transport és també una qüestió que té una afectació particular per a les dones. Entre altres coses, en raó dels horaris de moltes de les feines altament feminitzades. Sabem prou bé que la seguretat té a veure amb la realitat social i amb la fesomia dels barris, molt més que amb la vigilància. Però el transport públic ha de ser un espai segur per a les dones.

En resum: la nostra societat, que les feministes caracteritzem com a patriarcal, està travessada per desigualtats estructurals entre homes i dones. Sobre nosaltres recau la bretxa salarial, el gruix de les tasques de cura, així com múltiples violències. Per avançar cap a una societat més justa, ens cal que el transport s'integri

en una visió holística dels serveis públics, actuant en el sentit d'una reducció d'aquestes desigualtats. El canvi de mentalitat pel que fa a la responsabilitat compartida de les tasques domèstiques o la socialització de les cures contribueixen al procés d'alliberament efectiu de les dones. Cal que el transport públic sigui pensat en aquesta mateixa lògica.

Per descomptat, la mobilitat va més enllà del transport públic. La majoria dels desplaçaments urbans es fan a peu, i l'ús de la bicicleta s'ha incrementat notablement. El disseny urbà amb comerços, zones d'esbarjo i serveis de proximitat és fonamental perquè aquestes formes més elementals i saludables de mobilitat guanyin terreny. Aquests dies torna a ser d'actualitat la Zona de Baixes Emissions, una fórmula que, d'una manera o d'una altra, estan replicant totes les ciutats, davant la urgència mediambiental. Però, més enllà de mesures restrictives pel que fa als vehicles contaminants, és evident que la clau per assolir ciutats saludables rau en el desenvolupament del transport públic. La seva eficiència i la seva capacitat d'atraure i fidelitzar usuaris dependrà molt de la sensibilitat de les administracions a l'hora de fer seu un esguard femení sobre la mobilitat.

L'Eixample dedica una plaça a la ginecòloga Concepció Aleixandre

Concepció Aleixandre

El dimecres 16 de març a les 13 h, en el marc de la celebració del 8 de març, es va fer l'acte d'homenatge i descoberta de la placa a la placeta que hi ha davant l'Hospital Clínic, confluència del carrer Villarroel amb Rosselló.

La placeta portarà el nom de Concepció Aleixandre (València, 1862-1952), metgessa, pedagoga i feminista, que va ser la primera dona admesa a la Societat espanyola de ginecologia i va ser presidenta honorífica de l'Associació de metgesses espanyoles, treballant intensament per a la salut de les dones a finals del segle XIX i començament del XX.

L'acte va finalitzar amb una actuació del Cor del Clínic.

Ens hem de felicitar de tenir un espai més al barri amb nom de dona. Ha estat un acte molt emocionat on estabem algunes companyes de l'associació.

ACTES I MANIFESTACIONS AMB MOTIU DEL 8M

Resum de l'informe d'urbanisme a l'Assemblea anual de l'AVVEE

Els nous Eixos Verds Què hem aconseguit a l'Esquerra de l'Eixample?

ESQUERRA DE L'EIXAMPLE
ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS
Vocalia d'Urbanisme
C/Calàbria 262 Tel 93 453 28 79
vocaliaurbanisme@gmail.com

La Superilla de l'Eixample avança amb més espai per als vianants + qualitat de vida - contaminació

El ja aprovat

- **Amb molt més verd** (una tercera filera d'arbres, escocells més grans,...)
Es guanya espai pels vianants amb una **plataforma única real** per caminar pel centre i sense asfalt.

- **Amb menys vehicles, només els imprescindibles** (si entren a una cruïlla, han de sortir a la següent, i sense passar de 10 km/h). **I no s'aparcara en superfície, ni cotxes ni motos!**

- **Es creen tres places a Consell de Cent amb Rocafort, amb Borrell i amb Enric Granados** (la primera i tercera com a gran zona verda, la segona com a espai per a activitats socials).

- **Per afavorir el comerç de proximitat** es podrà fer càrrega i descàrrega a tot el carrer (l'amplada habilitada de 5'20 m permet aturar un vehicle i que els altres passin igualment, però amb limitació horària).

- **Es millora l'accessibilitat, la comoditat i seguretat per a tothom**, amb paviments sense juntes obertes. I amb passos laterals lliures d'elements.

- **l'ajuntament es compromet a anar reduint els carrils de trànsit també a la resta de carrers del barri.**

L'encara pendent

- **Limitar la circulació de bicicletes i vehicles de mobilitat personal** (ex. patinets) de la mateixa manera que la resta de vehicles; i evitar que cap tipus de vehicle travessi les noves places.

- **Concretar la gestió comunitària** del verd, del mobiliari i d'activitats.

- **S'ha aprovat una moratòria de llicències i s'està preparant un Pla d'usos, però volem que es debati públicament** (que ningú aprofiti la situació per desequilibrar l'oferta de comerços i serveis). **I cal que les lleis impedeixin l'expulsió del veïnat.**

- **S'han d'ampliar les millores més enllà dels eixos verds:**

- **Millorar el transport públic**, i especialment l'interurbà.

- **Branques Verdes:** estendre cap als entorns escolars propers i els interiors d'illa.

- **Executar els projectes aprovats dels Pressupostos participatius.**

I tot això té calendari:

- **febrer/març** s'adjudiquen les obres (es fan lots per a diverses empreses).
- **juny** comencen les obres, que haurien d'acabar-se en 9 mesos.

Aquest passat dimecres 23 de març vam celebrar l'Assemblea anual de l'AVV de l'Esquerra de l'Eixample. Cada Vocalia va informar dels temes que està treballant i la nostra va fer un informe que resumim aquí per a coneixement de la totalitat de les persones sòcies i la resta del veïnat interessat. Ens vam centrar en el treball que estem fent a l'entorn de les sis principals transformacions urbanístiques que tenim en marxa:

1. Al juny comencen les obres dels tres eixos verds i les tres noves places del barri. Portem molt temps discutint-ho i fent aportacions en el procés participatiu, que hem resumit en un cartell que anem distribuint pel barri. Ara "mans a l'obra". Sembla que es confirma que per Sant Joan començaran a treballar. I es preveu que duri entre nou i deu mesos. Per aconseguir-ho es repartiran projectes no gaire grans (per trams de carrer) entre diferents empreses. Representarà un guany important de zona verda i d'espai d'estada i passeig, en un barri dominat pel ciment!

Ara estem molt centrats en el debat sobre un nou Pla d'Usos de tot l'Eixample, que ha d'evitar que aquestes millores acabin desequilibrant l'estructura comercial, com va passar amb la concentració de bars a Enric Granados, que esperem també poder anar revertint.

2. Pressupostos participatius. En aquest mandat, tot i els condicionants de l'epidèmia, s'ha aconseguit fer una primera experiència d'inversió municipal a partir de propostes veïnals votades directament en uns "Pressupostos participatius". A l'Eixample van ser 3 milions d'euros repartits entre vuit projectes guanyadors. D'aquests, cinc són de l'Antiga i la Nova Esquerra de l'Eixample, i un sisè de més general, també li afecta. Tots els projectes plantegen millores en l'espai públic, cosa que dóna idea de les prioritats de

la gent! Al Consell de Barri del 5 d'abril els col·lectius que els van proposar i els arquitectes que n'han fet el projecte executiu, els explicaran públicament. En resum són aquests (el 1r i el 3r els vam proposar nosaltres):

1. Pacifiquem el carrer Rosselló (2.816 vots) –AVVEE–
2. Impulsem cinc ecoxamfrans al carrer d'Aragó (2.805 vots) –Eixample Respira–
3. Posem fi a les autopistes a l'Esquerra de l'Eixample traient un carril de cotxes a Muntaner i Aribau (2.516 vots) –AVVEE–
4. Fem més verda i jugable la plaça del Doctor Letamendi (2.104 vots)
5. Fem més verds i jugables els entorns de les escoles Els Llorers i L'Arbret (1.738 vots)
5. Pacifiquem els entorns escolars del carrer d'Entença (1.687 vots)

3. Recinte de La Model. La recuperació d'aquestes dues illes de l'Eixample obre una gran esperança de poder afrontar molts déficits urbanístics del barri. Fruit d'un procés participatiu tenim ja un nou Pla Director des del

2019, que marca l'objectiu d'enquibir-hi un gran parc, set equipaments públics i uns 120 habitatges públics de lloguer. I està previst aprovar, abans d'aquest estiu, el projecte executiu de reordenació del conjunt del recinte, que fa uns mesos ja ens van avançar. I insistim molt en que s'informi molt més (en plafons grans a l'exterior del recinte, per exemple) a tot el veïnat i que, en aquest llarg "mentrestant", s'ampliïn els usos provisionals de tot el recinte, perquè ens ho anem fem nostre!

4. Sanitat: s'està pactant la modernització de l'hospital Clínic. Com Associació hem defensat que el

Clínic és necessari al barri, però que no tenia sentit "vestir un sant per desvestir-ne un altre" amb el mega-projecte d'ocupació del recinte de l'Escola Industrial, que tantes coses afectava. Estem raonablement satisfets perquè es proposa que es quedi on està, mantenint-se com a hospital de zona, però esponjant les seves instal·lacions i fent l'ampliació de la part més especialitzada (que serveix a una zona molt més gran de població) a uns solaris de la Diagonal. I es salven tots els serveis de l'Escola Industrial i el seu ric patrimoni arquitectònic. Seguirem amatents a com s'acaba concretant i amb quin calendari, amb el criteri de seguir defensant una sanitat pública i de qualitat per a tothom (queden temes pendents ja no urbanístics, sinó de política sanitària, com la desvinculació de BarnaClínic, el paper del Sagrat Cor, etc.).

5. Educació: més oferta pública.

Bones notícies també per a l'educació pública: a més d'ampliar l'oferta amb un centre concertat que passa a pública a Urgell-Londres i un altre que ja ho va fer al carrer València (que ja és Dreta Eixample, però a tocar de Balmes), per fi s'ha desbloquejat judicialment l'edifici del costat de l'Escola Mallorca i podrà servir per ampliar les seves instal·lacions i convertir-la en un nou Institut-Escola! L'Ajuntament cedeix l'edifici de 3.173 metres quadrats, i

també assumirà el 50% de la inversió que cal fer per adequar-lo als usos educatius; l'altre 50% l'assumirà el Departament d'Educació.

6. Per fi habitatge públic. És una de les assignatures pendents. Fins fa molt poc no teníem ni un sol habitatge públic a l'Esquerra de l'Eixample. Ara:

- S'han construït i lliurat ja les claus dels 35 habitatges, més una escola bressol, a Comte Borrell 159
- S'estan acabant els 47 habitatges i un Casal de Gent Gran, de Viladomat 142.
- Es va comprar (per la via d'aprofitar l'opció municipal del tanteig i retracte) un bloc sencer amb 14 habitatges i dos locals, a Calàbria 161.
- Per la mateixa via s'acaben d'adquirir 33 habitatges, un local i dos magatzems, a Diputació 48.
- I en la planificació que s'està fent per recuperar el recinte de La Model, s'hi preveuen uns 120 habitatges més.

La lluita de la Casa Orsola

En total passarem de 0 a uns 250 habitatges públics de lloguer al barri. Per defensar el dret a l'habitatge encara és molt insuficient, evidentment, però s'ha aconseguit posar el tema a l'agenda de les urgències del barri i per primer cop s'avança decididament en aquesta direcció. A això cal sumar-hi la lluita del veïnat per frenar els desnonaments i per assolir alternatives habitacionals per a les famílies afectades, més la campanya més general perquè una Llei del Dret a l'Habitatge reguli finalment els lloguers i s'impedeixin les pujades abusives.

Proces Participatiu

Constitució de la Comissió de Seguiment del Pla d'Usos de l'Eixample, així com el document del Pla d'Usos que es va aprovar inicialment a la Comissió de Govern del passat 3 de març.

Objectius i abast del Pla

- Millorar la regulació vigent en coordinació amb el programa Superilles.
- Regular en clau d'habitatge garantint l'equilibri entre necessitats dels residents i l'activitat comercial.
- Regular en clau ambiental i de salut garantir un entorn saludable.
- Recolzar un nou model urbà que es basa en la millora de l'espai públic, una millora de la sostenibilitat i la transició cap a la descarbonització, tot limitant les activitats que tenen una major incidència en la via pública.

Objectius del procés participatiu

- Elaborar una diagnosi compartida amb els agents de l'àmbit que reculli les necessitats dels veïns i veïnes dels barris del districte.
- Informar les entitats, sectors implicats i veïnat de les possibilitats reguladores del Pla d'usos de l'Eixample i recollir-ne l'opinió i la visió.
- Contrastar les zones saturades detectades amb la percepció del veïnat per limitar i reduir el volum d'activitats i les seves conseqüències, ja que s'ha comprovat l'impacte negatiu que certes activitats tenen en la vida quotidiana.

La transformació de l'Eixample

Aquest mes de juny començaran les obres dels primers quatre eixos verds i quatre places a l'Eixample en el marc del pla Superilla Barcelona. I es preveu que fins al 2030 les intervencions arribin de manera gradual a un total de 21 eixos i 21 places. Això donarà lloc a espais pacífics amb prioritat per als vianants, que afavoriran anar a peu i amb bicicleta, i a espais de trobada pensats per als usos cívics a escala de barri.

En l'actualitat a l'Eixample es concentren prop del 30% de tots els locals de la ciutat destinats a les activitats de restauració i degustació, amb 3.279 establiments. Al conjunt del districte hi ha 14.416 locals, un 27% dels quals corresponen als àmbits de la restauració, autoserveis, comerços alimentaris, botigues de conveniència i activitats musicals.

Ara s'obre un període d'exposició pública de dos mesos i es durà a terme un procés participatiu per recollir les aportacions del veïnat, entitats i grups polítics abans de l'aprovació definitiva.

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Si et sents sol o sola, pots comptar amb nosaltres

Gràcies

Ajuntament de Barcelona

Volem que les persones grans no se sentin soles i que puguin viure a casa seva en condicions de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars
Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

Truca'ns al 936 197 311

Escriu-nos a radarsgentgran@bcn.cat

Apropa't al teu centre de Serveis Socials i pregunta

Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

Gràcies

BARCELONA.CAT/RADARS

Les responsabilitats en la guerra d'Ucraïna

Amb el col·lapse de l'URSS entre 1989 i 1991 es va posar fi al malson de la guerra freda que feia possible una guerra nuclear entre els dos blocs. Al novembre de 1990, s'havien reunit a París tots els països membres de l'OTAN i el Pacte de Varsòvia en una conferència que va donar pas a la Carta per a una Nova Europa que va generar moltes esperances, perquè posava fi a la guerra freda amb un conjunt de mesures de desarmament i de cooperació entre tots els estats de l'àrea d'Amèrica del Nord, Europa i Àsia Central. Això va comportar el naixement de l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), amb la comesa d'articular una nova estructura de seguretat i mesures de cooperació i de prevenció de conflictes per a tots els estats membres que van generar moltes esperances d'estabilitat per a aquesta gran àrea.

Van ser moments d'esperança perquè vam creure que la reconciliació i la pau s'obririen pas a Europa i al món. Però aviat les esperances es van convertir en frustració, quan poc després, a Roma el 1991, es van reunir els estats membres de l'OTAN per discutir sobre el seu futur. L'OTAN es quedava sense enemic, l'URSS, i per tant sense missió. Però lluny de prendre el mateix camí i dissoldre's com va fer el Pacte de Varsòvia, va buscar nous perills per justificar la seva continuïtat. En aquesta cimera, el llavors president d'EUA, George Bush pare, va preguntar als seus aliats europeus si volien continuar a l'OTAN o preferien construir la seva pròpia defensa; de manera unànime i sense cap objecció, tots van acceptar la continuïtat de l'OTAN.

A partir d'aquest moment la nova OTAN, en diferents cimeres, va prendre decisions determinants que li van conferir una nova orientació estratègica:

- actuacions fora de la zona de cobertura tradicional de l'Atlàntic Nord per a desafiaments provinents de diferents punts cardinals, és a dir, des de qualsevol punt del planeta;
- el pas d'organització defensiva, on només es podia utilitzar la força armada en cas d'agressió a algun dels seus membres (article 5 del Tractat), i la seva conversió en organisme ofensiu;
- expansió de l'OTAN fins a admetre catorze exrepúbliques soviètiques.

Però no n'hi va haver prou. L'expansió de l'OTAN cap a les fronteres russes va anar acompanyada per part dels Estats Units de la ruptura del Tractat sobre Missils Antibalístics (ABM) del 2002 signat amb l'URSS, que limitava la instal·lació de missils i antimissils a Europa amb la finalitat d'evitar una guerra nuclear, i va anar seguida de la posada en marxa d'un escut antimissils amb la missió de detectar un atac amb missils per part de Rússia que es va ambdur a terme per mitjà de radars a la República Txeca, i bateries de missils a Polònia i Romania.

Però tampoc va ser suficient; a l'agost de 2019, els EUA duïen a terme una nova ruptura, la del Tractat sobre Forces Nuclears de Rang Intermedi (INF), d'eliminació de míssils de mitjà i curt abast (entre 500 i 5.500 km).

Les respostes per part del Kremlin no es van fer esperar, Vladimir Putin va respondre modernitzant el seu arsenal nuclear i instal·lant bateries de míssils a Kaliningrad mirant

cap a Europa, i anunciant la posada en marxa de nous míssils hipersònics capaços de traspasar l'escut antimissils sense ser detectats.

En definitiva s'obria de nou una cursa d'armament entre els EUA i els seus aliats de l'OTAN davant Rússia, i la possibilitat d'un enfrontament nuclear en sòl europeu. Tot plegat enterrava de manera definitiva les esperances posades en la Carta de París de 1990 i l'OSCE quedava deslegitimada per establir un nou ordre de seguretat compartida a Europa.

Tot el que s'ha expressat no justifica la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, que mereix la condemna unànime per una intervenció militar que viola la sobirania d'un estat i que, alhora, és una violació del dret internacional. Una guerra que produirà molt de sofriment a la població, malgrat l'ajuda humanitària que s'hi pugui enviar i el màxim de suport possible que es pugui donar acollint els milions de refugiats que es produiran.

Ara bé, no solament Putin té responsabilitats en aquesta guerra. Els governants de Kiïv també n'han tingut: la principal, no acceptar l'autonomia de les regions de majoria russa i crear una federació on aquestes s'integressin; també, entre d'altres, l'error gravíssim de retirar l'ensenyament de la llengua russa de les escoles en els territoris de majoria de població russa. Perquè cal recordar la composició de la població d'Ucraïna: el 77 % és de cultura ucraïnesa que en la seva majoria viuen en la zona oest i de majoria prooccidental, mentre que un 17 %, 8,5 milions de russos, viuen a l'est i no volen desvincular-se de Rússia. I aquesta és la qüestió central que origina el conflicte d'Ucraïna. A part, hi ha minories romaneses, poloneses, hongareses, tàrtars i cosaques.

El poble ucraïnès té tot el dret a escollir el seu futur i ho va demostrar en les dues revoltes o revolucions que van portar a terme per desfer-se dels governs prorussos escollits a les urnes, el de Ianukóvitx el 2004 en l'anomenada Revolució Taronja, i de nou contra Ianukóvitx en la revolta de l'Euromaidan de 2013. Unes revoltes que buscaven acostar-se a l'Europa occidental demanant l'entrada a la Unió Europea i l'OTAN per deslliurar-se de la influència russa, i que van ser el motiu de la revolta dels territoris del Donbass que donarà peu a un enfrontament armat a les províncies separatistes de Lugansk (un 69 % de població russa) i Donetsk (75 %), igual que Crimea (68 %), península immediatament annexionada a Rússia. Uns territoris on les eleccions donaven la majoria als partits prorussos i que després de la revolució de l'Euromaidan van triar quedar-se dins de l'òrbita russa.

Tota aquesta explicació pretén donar una visió resumida del conflicte d'Ucraïna que en cap moment pretén justificar l'agressió criminal de la Rússia de Vladimir Putin. Però que sí que vol aclarir que, en qualsevol conflicte, des dels interpersonals als interestatals, com a mínim sempre hi ha presents dos actors i sovint molts més, i tots ells tenen responsabilitats amb més o menys intensitat en les causes que han originat el conflicte.

La salut no era això

MANIFEST:

Una sanitat en precari, amb llargues llistes d'espera i un personal esgotat per les males condicions laborals. Un sistema on els recursos públics es destinen a serveis privatitzats de baixa qualitat, i sense mecanismes que aclareixin quin és el destí final dels diners. #NoEraAixò

Ha arribat el moment de defensar el nostres drets. Necessitem introduir un canvi de model; que sigui universal, cent per cent públic, de qualitat i basat en l'atenció primària. Però reclamar un nou model no exclou assenyalar mesures concretes que cal implementar, perquè la situació és urgent. Per això cal començar a treballar en mesures de xoc des d'avui mateix. I per això reclamem:

Reforçar i blindar l'atenció primària

Reclamem un enfortiment real i immediat de l'atenció primària, que ha de passar necessàriament per l'augment de pressupost mínim del 25%, per garantir els elements que la fan més efectiva en la millora de la nostra salut: l'accessibilitat per a tothom, la relació continuada al llarg del temps amb el o la professional, l'abordatge integral de les necessitats i la coordinació de tots els serveis i atencions que rebem. Una atenció primària de qualitat implica, a més, un ús racional de les tecnologies, recuperar la presencialitat, i l'adequació dels espais dels centres perquè permetin realitzar amb qualitat els serveis necessaris. Finalment, cal que les usuàries, veïns i veïnes, puguin accedir a fer propostes i expressar necessitats, i per això reclamem la creació de Consells de participació a tots els centres.

Revertir les privatitzacions

Posar la sanitat pública en mans d'empreses privades està generant uns serveis precaris de mala qualitat. Una situació que comporta el malbaratament de milions d'euros públics i que causa un gran patiment a una població que té el dret a rebre uns serveis sanitaris de qualitat. Exigim que les concessions que finalitzen contracte no es renovin i que les administracions públiques recuperin la seva gestió, el que inclou també els serveis d'atenció domiciliària, entre molts d'altres.

Transparència al sistema de salut

Gran part de les decisions i contractacions que es duen a terme a l'àmbit de la salut són opaques. Els convenis amb les entitats privades es renoven sense la deguda rendició de comptes. Es parla d'inversions en atenció primària, però no es concreta el destí real dels diners ni tampoc es respon a les demandes de les persones que treballen als centres. El Departament de Salut ha de retre comptes al Parlament i a la ciutadania, garantint mitjançant la participació ciutadana que els processos de gestió i adjudicació són transparents, per evitar així la malversació de fons públics en despeses inútils.

Acabar amb la precarietat laboral

Moltes de les persones que treballen a l'àmbit de la salut pateixen unes condicions laborals precàries (interinitat, convenis desiguals, eventualitat perpetuada en el temps, etc.), sobre tot aquelles que ho fan en serveis privatitzats. La precarietat laboral es tradueix en l'esgotament crònic de les plantilles i en una remuneració que està molt per sota del raonable. En un sector tan essencial, com ha quedat palès durant la pandèmia, s'ha normalitzat una precarietat laboral que perjudica tant la qualitat del servei que rep la ciutadania com la pròpia salut de les persones que fan la seva tasca en l'àmbit sanitari i de les cures.

Aquestes demandes són urgents perquè el moment és crític. Tant les persones que treballen en la salut i les cures com la resta de la ciutadania percebem que el sistema s'enfonsa i que la seva gestió resulta injusta i desigual. Sabem que les administracions són les principals responsables d'aquesta situació d'emergència i que la deriva del sistema és intolerable.

Les desigualtats que patim són, a més a més, una font de malalties i, per tant, les administracions haurien d'assumir la responsabilitat de garantir una vida digna per a tothom. Viure amb un alt índex de contaminació, patir en carn pròpia una situació de pobresa energètica, un desnonament, tenir un lloc de treball en precari o una llei d'estrangeria injusta afecten negativament la salut de les persones. Perquè gaudir del dret a la salut no només consisteix en tractar malalties, sinó també en garantir unes condicions de vida que garanteixin el benestar de tota la població.

Exigim, per tant, el compliment immediat d'aquestes demandes i posar-nos a treballar per aconseguir uns canvis estructurals que garanteixin el dret a la salut i una vida digna per a totes i tots.

Taula de Salut del Districte

La Taula de Salut del Districte es va reunir el 9/3 al local de l'AVVEE, després d'una llarga temporada sense poder fer trobades presencials per culpa de la pandèmia.

Hi van participar diferents professionals de la salut, presencialment i online (unes 26 persones, la majoria dones).

Com a Vocalia de Dones vam assistir a la reunió, preocupades per les disfuncions que hem anat detectant com a usuàries dels serveis.

Concretament, vam demanar per què no hi havia cap representant dels dos hospitals de referència als nostre barri: Hospital Clínic i Sagrat Cor. Hem pogut constatar notables problemes de coordinació entre els CAP, els especialistes i els centres hospitalaris, manca de coordinació que afecta molt directament a la qualitat del servei, transmetent inseguretat als usuaris i obligant-los a romandre vigilants i "autogestionar" la seva atenció mèdica.

Ens van contestar, literalment: "En això no hi entrem, és sector privat".

Aquesta actitud ens preocupa.

Havíem previst organitzar una xerrada sobre el tema en el marc de la preparació del 8 de mars. No fou possible.

Esperem fer-la més endavant, en col·laboració amb les diferents vocalies de l'AVVEE. Voldríem que la salut, problema del conjunt de la societat, fos contemplada en tota la seva dimensió; val a dir, amb ulls de dona.

Vocalia de dones de l'AVVEE

Educació i ciberassetjament

Segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), Espanya és un dels països on més es practica el ciberassetjament. un de cada quatre casos d'assetjament escolar és ciberassetjament (aquesta proporció augmenta amb l'edat: a partir dels 13 anys és un de cada tres casos), les noies pateixen molt més aquest tipus d'abús que els nois (70-30 %), l'edat mitjana a la

qual acostuma a començar a practicar-se és als 13 anys, etc... Criden l'atenció dues dades proporcionades per la *Fundació Save the Children* com a resultat d'una enquesta feta a més de 21.000 nens espanyols: la meitat d'ells van reconèixer haver realitzat ciberassetjament en alguna ocasió i molts d'ells van dir que no sabien per què ho havien fet.

TOMÁS M. BAEZA JAÉN

Membre de l'Associació Catalana de Dret Col·laboratiu
Membre de la Societat Catalana d'Advocats de Família

A Acord Legal ens preocupen les persones i per això ens dediquem a assessorar-les en les seves decisions més transcendents i personals relacionades amb:

- Família: convenis de parella, acords amb fills, solucions per a les persones grans.
- Successions: confecció de testament, repartiment d'herències.
- Estrangeria: residència, treball, adquisició de nacionalitat.

Acompanyem respectant la voluntat dels nostres clients des d'una perspectiva preventiva. Quan es plantegi un conflicte avaluarem la possibilitat de resoldre'l mitjançant el procediment més adequat per aconseguir una solució satisfactòria, ràpida i econòmica adaptada al seu cas particular, deixant el procediment judicial com a últim recurs.

www.acordlegal.cat • Telèfon 691342173

Quin futur per a NUR?

Avui parlem les voluntàries de NUR en nom de totes les persones usuàries de l'espai.

Actualment existeix una inquietud entre les persones que gaudeixen i es preocupen pel jardí NUR. Una inquietud deguda a les reformes que vol fer l'Ajuntament per a unificar-lo amb el futur Eix Verd del carrer Consell de Cent.

Aquestes obres implicarien desmuntar tot el que s'ha construït fins ara, perdre l'espai de benestar i la comunitat que s'ha generat. Les justificacions de les obres són el canvi de tota la terra perquè tot el sòl pugui ser

cultivable. Considerem que és innecessari si es té en compte l'ús actual de l'espai: la part destinada a hort està sobre ciment, a la resta de jardí hi ha plantes ornamentals en parterres elevats.

Si NUR existeix avui és gràcies a la col·laboració del veïnat: ha portat plantes i flors, les ha cuidat i les ha fet créixer; també hi ha deixat jocs i joguines per la mainada. És un espai on tot s'aprofita i es recicla, un parc accessible on gent de totes les edats, que estudia, que treballa, avies i avies, persones adultes i joves, nenes i nens, veïnat en general, tothom hi troba el seu lloc i en te cura; s'afavoreixen les relacions socials i es teixeix barri.

Tothom està d'acord en que, si bé hi ha alguna àrea susceptible de millora, no hauria de modificar-se substancialment.

Les persones usuàries es mobilitzen i van escrivint les seves impressions i sentiments en un llibre de visites.

Llibre que tenim a disposició de tothom. Veniu a Calabria amb Consell de

Cent, visiteu, passegeu i veureu quin jardí més bonic hem fet en comunitat!

Mireille Maladry

La “malheur”

La *malheur* (la dissort) ens envaeix en moltes ocasions. La sensació de fragilitat davant les circumstàncies de la nostra existència ens porta inexorablement a cercar la veritat. Però aquesta veritat no sempre se'ns descobreix d'una manera tan esquinçadora com en el cas de Simone Weil: “*Aquestes realitats que s'amaguen sota capes de silenci*”.

La seva experiència de la guerra, el treball com a alienació de l'individu, la política... la porten a distingir dues classes de béns: el bé que és contrari del mal i el bé Absolut.

El primer és el bé moral, aquell que la societat regula i, per tant, premia.

El segon és el bé que no és limitat per cap contrari, ja que no és ni tan sols contrari al bé relatiu. El bé Absolut és impossible i només es relaciona amb la realitat perquè és present en les més altes inspiracions humanes.

En contraposició als béns trobem els mals. Un dels pitjors mals, potser el que Weil va combatre amb més força, és el mal que provoca la imaginació. Perquè la imaginació és una potència humana que s'estén sense cap limitació.

La guerra és aquesta experiència horrorosa en què l'ús de força extrema aniquila tant els guanyadors com els vençuts. La força exercida pels homes, la força que sotmet els homes, la força davant la qual es contrau la carn humana.

Quan s'exerceix fins al final converteix l'ésser humà en una cosa en el sentit més literal, perquè esdevé un cadàver.

El poder que porta l'individu a aixafar tot el que troba en el seu camí l'aliena de tal manera que, si no troba algun mur que l'aturi, arrossegat –si cal– tota una nació a la guerra amb qualsevol fantasma com a motiu. Envairà amb tota mena de conceptes polítics el seu àmbit privat: estat, lide-ratge, democràcia..., buits de contingut, els quals quan l'individu els escolta entra en un estat gairebé religiós on la raó queda presonera. Segons Simone Weil, tots aquests pensaments queden maravellosament exposats a la lliada.

Cal destacar la seva admiració per l'equilibri geomètric de justícia dels grecs, contorn (péras), que assenyalava el límit on una cosa deixa de ser el que és.

La seva experiència mística la porta a dir: “Quan llegeixo el Nou Testament, els místics, la litúrgia, quan veig celebrar missa, sento d'alguna manera que aquesta fe és la meua o, més exactament, podria ser la meua sense la distància que entre ella i jo posa la meua imperfecció”.

Finalment, admiro la seva mort estoica: un deixar-se morir d'acord amb la seva forma de viure.

Xesca Miró

El Casal Popular Lina Òdena opta per llogar un local al barri amb l'ajuda del micromecenatge

Des d'abans del desallotjament del Casal Popular Lina Òdena el 25 de novembre, l'assemblea gestora del Casal ha buscat activament un espai alternatiu per donar continuïtat al projecte.

Durant més de dos anys, hem realitzat multitud de reunions, manifestacions i peticions al Districte de l'Eixample que han resultat infructuoses per trobar una solució a l'emplaçament del Casal, fins fa poc en espais okupats.

La manca de voluntat política del Districte, els lloguers disparats i l'esgotament de la via de l'okupació ens ha portat a un procés de debat i reflexió que culmina amb el tret de sortida d'un nou projecte. Hem optat per **explorar la via del lloguer**, i hem trobat

un local que s'adequa a les nostres necessitats. Està situat al centre del barri, té un lloguer assumible i negociable i una distribució de l'espai adequada.

No ha estat una decisió fàcil. Ara, cal la vostra força per aconseguir-ho. El nostre principal repte és poder **finançar les obres** del nou local. És per això que el **4 d'abril** iniciem una **campanya de micromecenatge** a través de TotSuma per poder finançar-les!

Simultàniament, buscarem aconseguir **més socis i sòcies del projecte** per garantir l'estabilitat d'ingressos pel lloguer i per les moltes activitats que tenen lloc al Casal (classes de català i anglès, tallers, biblioteca...). L'objectiu és arribar a un centenar de sòcies. En vols formar part?

Cartell de promoció de la campanya de micromecenatge a través de Tot Suma

Per a més informació, contacteu a:

cplinaodena@gmail.com
o +34 633 31 41 93

Assemblea gestora del Casal Popular Lina Òdena

El barri en blanc i negre. Fem memòria

Benvolgudes sòcies i socis, amics i amigues, us volem informar d'una iniciativa que creiem que us pot fer la mateixa il·lusió que ens fa a nosaltres, i per tant us convidem a participar-hi.

Des de la Vocalia d'Imatge i Comunicació, ens preguntem com era el nostre barri als anys cinquanta del segle passat i com vivien els nostres veïns.

Voldríem saber quants edificis han desaparegut. Per exemple: fàbriques, botigues, editorials, cinemes, sales de ball...

Com eren els transports públics?

Com eren les festes populars, les festes del nostres carrers?

Com celebraven els nostres veïns les festes familiars? Comunions, batejos, casaments...

Per saber tot això necessitem la vostra col·laboració. Una bona manera seria que ens féssiu arribar fotografies des dels anys cinquanta fins al 2000, si és possible en blanc i negre. Amb totes les fotografies que rebem i d'altres que ja tenim a l'Associació farem una gran exposició al nostre local. El nom també el triarem entre totes i tots: quan vingueu a portar la fotografia tindrem unes propostes de noms i el que tingui més suport és el que portarà l'exposició.

Aquesta exposició serà "viva" ja que la muntarem quan tinguem prou material, però hi anirem afegint totes les fotos a mesura que ens vagin arribant fins a la segona quinzena de setembre.

La volem inaugurar per la festa major del barri.

Esperem que la idea us agradi i que amb la vostra col·laboració puguem fer una gran exposició de com era i com vivia la gent al nostre barri setanta-cinc anys enrere.

Moltes gràcies a totes i tots!!

Vocalia Imatge i comunicació

Vam anar per feina i vam parlar de feina!

Crònica del segon Berenar de la Cesca. Dimarts 15 de març de 2022

Decidida la data, l'hora, el lloc i el propòsit general –com sempre per consens i en assemblea–, feia setmanes que la Comissió de Treball de la Xarxa Comunitària d'Economia Social i Cures, és a dir, la Xarxa Cesca de l'Esquerra de l'Eixample, anàvem estructurant aquesta segona edició dels Berenars.

La subcomissió encarregada –ens organitzem per subcomissions per a temes concrets– havia preparat el programa, les activitats i els materials de difusió: els fulls de mà **“Parlem de feina”** per una cara, **“Hablemos de Trabajo”** per l'altra, impresos i en versió digital. Dies abans s'havien anat repartint per les entitats veïnals i enganxant a les parades de busos, semàfors i portals. També es van difondre per les xarxes socials, tant les del barri com les d'abast més ampli.

Arriba el dia D. Pràcticament tota la Comi és a l'Espai Lola Anglada per acabar de preparar-ho tot. Hi ha qui, per raons poderoses, aquest cop no ha pogut venir: la gent de la Xarxa d'Habitatge, la Clàudia de Mescladís, l'Emmanuelle de Càritas, la Sandra de Creu Roja, el Nacho i la Júlia de la Fundació PIMEC, la Lucía d'Insercoop, la Martina de La Merienda..., totes elles participants actives de la Comissió. La resta ja hi érem una hora abans: *“Què fem? On ens posem? Com ajudem?”*.

Vam establir uns racons temàtics de trobada, amb cartells ben visibles: **Busco feina / Busco formació en un ofici / Vull engegar un negoci / Vull col·laborar / Vull millorar-traspasar el negoci**, i taules i cadires, i paper i bolis per prendre notes. A fora, a l'entrada, la taula d'acollida. Una etiqueta on fem constar nom, d'on vens (si escau) i una cosa que t'agradi. L'urna per deixar els formularis amb les dades i necessitats concretes de cada participant. Un paperet amb l'adreça de telegram del “Canal de feines EE” (<https://t.me/ofertesfeinaEE>). La flamant cafetera regalada pel Jose, amb el Xori i en Joan, el president de l'AAVV, que diu: *“Vaig a buscar gots per al cafè”*.

I van anar arribant persones que cercaven formació, orientació, que volien feina, muntar o traspasar un negoci, que s'oferien per col·laborar... I segons la seva inquietud anaven als racons on connectaven amb altres persones que les escoltaven, les orientaven i acompanyaven: el Jose, veí del barri; el Roger de Barcelona Activa; el Dani del programa

Labora; la Carme de Càritas; l'Agustí d'Acció contra la Fam; la Meritxell i la Noemí de l'empresa d'inserció Eina. Ah! I van venir l'Ainhoa i la Judit de l'Oficina Jove de Treball.

Òbviament també hi havia l'altra gent de la Cesca: la Rosa, l'Annabel, el Xavi, el Rodolfo i la Marga, referent de Barcelona Activa, ara jubilada i amb ganes de seguir col·laborant en temes sociolaborals; el Pere, “captat” del primer berenar; el Xavi, director de Serveis Socials de l'Antiga Esquerra de l'Eixample, amb la Julieta i la Marina.

El Dani de Septimània va venir acompanyant uns nois que buscaven feina. El Rodolfo havia avisat de l'acte per una de les seves xarxes i van venir unes quantes persones. Ai!, els papers, els famosos papers que impedeixen treballar decentment persones amb competències i ganes de fer-ho. Les noies cosidores que tenen un taller i volen muntar una cooperativa, el jove que vol ser forner. El que, d'entrada, no es creia res: “Ja hi he anat a totes aquestes entitats i res...”, i al final: “Doncs mira... ha estat bé”. I altres...

Només més tard vam explicar què era la Xarxa Cesca, la voluntat d'apropar recursos existents, de connectar, de facilitar entorns on fer xarxa entre persones i persones, de persones amb entitats actives al barri.

I després ens vam cruspir per berenar coca de forner i croissants que ens havien portat del Forn Provença. Ah! I vam estrenar la cafetera, que fa un cafè magnífic!

I aquest és el camí que vol anar seguint i millorant la “pota Treball” de la Cesca. Entre d'altres coses, tenir cura de nosaltres, donar-nos suport mutu, facilitar llocs de trobada entre persones i persones, conformar itineraris formatius i laborals, i caminar cap a un futur socioeconòmic més digne al i per al barri.

Ara fa un mes, al febrer, vam tenir una sessió que, de forma desinteressada, ens va oferir la Joana, de la consultora Ressonant. De la seva mà i amb la seva expertesa, la Comi Treball vam determinar missió, visió i valors que ens defineixen. Valors que van prenent sentit com ara reconeixement de l'altre/a, ajuda mútua, voluntat transformadora, comunitat i esperit de col·lectivitat. Intel·ligència col·lectiva. This is us!

Annabel i Rosa / Xarxa Cesca

Paraules d'un debat

El dissabte dia 5 de febrer a les 12 h a la Rambla del nostre barri va haver-hi un debat sobre l'incòmode tema de la immigració. Des d'Esquerra de l'Eixample Acull volem agrair a l'entesa de l'Eixample de Debat Constituent la idea de fer aquest debat. Ells en fan molts, de tots els temes, però a nosaltres ens interessava aquest: "La immigració, trenquem tabús, parlem-ne". Ens van passar les cinc preguntes de reflexió de l'apartat nacionalitat, ciutadania i immigració del Debat Constituent.

I sí, vam arribar a aplegar-nos cinquanta persones. Primer vam escoltar els tres ponents, que ens ajudarien a tractar el tema i ens eixamplarien els punts de vista. Eren Sara Cuentas, periodista, investigadora social i feminista descolonial; Hammid Benhammou, educador social, i Ramon Nicolau, membre del Consell Municipal d'Immigració.

Ens van oferir les afirmacions següents:

La migració és un fenomen natural. El punt clau és saber-la gestionar. La integració s'ha de fonamentar en el principi de la igualtat, altrament és assimilació. La integració ha d'anar de la mà de la formació i de la feina. Els tràmits llargs i decebedors dels papers comporten greuges emocionals molt forts. (H. B.)

Som en temps d'incertesa, però cal situar les migracions actuals com la continuïtat de les pràctiques colonials dels països "civilitzadors" que comporten pobresa i desigualtat. Les grans multinacionals extreuen la riquesa dels països pobres i els seus habitants es veuen abocats a buscar-se la vida en aquests països rics receptors de les matèries primeres dels seus països; tot amant amb el domini de la societat patriarcal que obté d'aquests migrants mà d'obra barata. Són gent amb estudis, amb vides particulars a qui mai es demana per les seves capacitats, que queden estigmatitzades en un reduït nombre de feines amb precarietat laboral. Acostem-nos a aquestes persones. Fem barri amb elles. (S. C.)

No només tenim els migrants econòmics, ara també hi ha els migrants climàtics. A Europa les lleis penalitzen la migració econòmica i té unes mesures molt restrictives per als refugiats de guerra, per qüestions religioses, de gènere, víctimes de tràfic de persones... A Espanya el dret d'asil es denega a més del 70 % dels sol·licitants. El marc legal és insuficient i els recursos encara més. Un sol·licitant d'asil té permís de residència mentre està en tràmit d'acceptació o no. Pot arribar a esperar divuit mesos perquè després li diguin que no, que ha de tornar al seu país. A Barcelona, el Consell Municipal d'Immigració agrupa seixanta associacions de migrants més entitats d'acollida que intenten pal·liar les situacions de desprotecció total dels migrants fent-los participants del dret a la sanitat, a l'educació, al padró municipal, etc. (R. N.)

Aquestes són les opinions i preguntes del públic:

– Del Casal Argentí: Ja s'ha debatut la carta del migrant al Parlament de Catalunya, però mentre estiguem dins l'Estat espanyol –que és qui regula aquest tema– no podem trobar-hi solucions. Cal seguir l'exemple de les assemblees constituents de l'Equador, l'Argentina i Xile.

– Migrar és un dret.

– Hi ha empreses d'acollida externalitzades de l'Ajuntament de Barcelona que no estan fent bé la feina amb els migrants. L'Ajuntament ho sap? Pensa fer-hi alguna cosa?

– Ha de poder venir tothom? Com es gestiona?

– Hi ha moltes persones morint al Mediterrani. No tenen dret a la vida? Qui som nosaltres per negar el dret de moviment de les persones?

– Podrem cuidar les dues dones algerianes que han vingut al barri?

– No es fa res perquè les persones no hagin de marxar dels seus països.

– La seguretat d'Europa depèn de la inseguretat dels altres.

– Cal donar suport a la campanya "REGULARITZACIÓ, JA". El PSOE no va permetre que es discutís al Congrés dels Diputats la proposició no de llei sobre la regularització. Ara la mateixa Comissió Europea promou la ILP, no deixem perdre l'oportunitat.

– Nosaltres ja podem fer molt en el dia a dia: adquirir productes de comerç just, col·laborar amb entitats acollidores i practicar el NO rumors contra la migració.

– Hi ha gent que té por dels altres. Cal conservar les arrels i abraçar noves maneres de fer.

– Cal empoderar els i les migrants, donar-los eines de participació. El paternalisme no funciona.

– Tot això és molt enriquidor. El Debat Constituent ofereix un assaig de democràcia participativa.

Queden moltes coses per parlar. Mentrestant creem comunitat TOTS PLEGATS.

GRÀCIES A TOTHOM.

Més sobre el català: El bilingüisme pot salvar la nostra llengua?

L'Estatut d'autonomia del 2006, aquell que patí les tremendes retallades del Tribunal Constitucional fins a quedar gairebé irreconeixible, diu que hi ha tres llengües oficials a Catalunya: el català, el castellà o espanyol i l'aranès (a la Vall d'Aran). L'article 6 afirma que «**La llengua pròpia de Catalunya és el català**» i també diu que «Totes les persones tenen el dret a utilitzar les dues llengües oficials (no contempla l'aranès) i els ciutadans de Catalunya el dret i deure de conèixer-les».

Però, què és el bilingüisme?

Es defineix com la capacitat d'una persona d'utilitzar indistintament dues llengües, tant de forma oral com escrita, en qualsevol context comunicatiu i sense **que una de les llengües domini l'altra**.

Es coneixen tres tipus de bilingüisme: l'individual, el social i el territorial, dels quals ens interessa l'individual i el social. Aquest darrer acostuma a ser unidireccional: només els parlants de la primera llengua utilitzen la segona, però no passa a l'inrevés.

Des del punt de vista jeràrquic es parla de bilingüisme **additiu** quan les dues llengües es valoren igual i de **sostractiu** quan una llengua es valora més que l'altra i, en aquest cas, el bilingüisme es percep com una amenaça de pèrdua de la identitat.

Sabem que gran part de l'Estat espanyol percep el català com una amenaça a la «*unidad de la patria*» i d'aquí surt la catalanofòbia.

Els experts afirmen que el bilingüisme que es practica a Catalunya és **diglòssic**, perquè significa una convivència desequilibrada, ja que el castellà compta amb més prestigi social i cultural per una part important de la població.

Quin és l'origen recent del bilingüisme a Catalunya?

Durant l'anomenada «transició política» i la creació de l'estat de les autonomies, el *Gobierno de España* va haver d'acceptar que les llengües no castellanes passessin a ser despenalitzades. Es va acceptar el català com a llengua pròpia de Catalunya (però no del País Valencià, trencant així la unitat de la llengua). La Constitució del 78 considera que a part del castellà existeixen altres «llengües espanyoles», sense indicar com s'anomenen ni on es parlen. Ara bé, la Constitució deixa molt clar que el castellà o espanyol és l'oficial de l'Estat i que tots els súbdits del *Reino de España* tenen l'obligació de saber-lo i fer-lo servir (article 3.2). És a dir, que la llei més important de l'Estat deixa ben clara la manca d'igualtat i per tant el suprema-

cisme de la llengua «principal», el castellà, sobre la resta de llengües «espanyoles».

No hi ha cap dubte: en algunes comunitats autònomes amb llengua pròpia hi ha cooficialitat, però molt desigual i la jerarquització idiomàtica a favor del castellà queda assegurada.

Com aplica la Generalitat el bilingüisme a Catalunya?

L'any 1983, el Parlament va aprovar la Llei de normalització lingüística amb l'objectiu de recuperar el català en els usos oficials, el sistema educatiu i els mitjans de comunicació públics. El 1998 va ser reformada per la Llei de política lingüística que definia amb més precisió l'ús institucional, l'onomàstica, l'ús en els mitjans de comunicació, les indústries culturals i l'activitat socioeconòmica, i va proporcionar la base legal per a la immersió lingüística a les escoles.

El Parlament també aprovà la Llei 22/2010 del Codi de consum de Catalunya que defineix el drets lingüístics de les persones consumidores i deixa clar que tenen dret a rebre informació i documentació en català.

Per tant, les institucions autonòmiques disposen d'una sòlida base legal per imposar que els ciutadans de Catalunya visquin en un marc de no discriminació per motius de llengua. Doncs, com és que cada dia coneixem situacions de discriminació contra el català? Només cal sortir

al carrer per veure com s'incomplixen les normes d'informació al consumidor, retolació, publicitat i atenció al públic de la majoria de les empreses, que utilitzen exclusivament el castellà. Més flagrant és l'incompliment de les plataformes digitals audiovisuals o de les pel·lícules que ofereixen els cinemes. Per cert, ja fa onze anys que s'incomplix –sense cap cost– la Llei del cinema que havia d'assegurar la presència del català, al menys en un 25 %, a la gran pantalla.

Plataforma per la Llengua, en el seu informe referit a 2021, comunica que l'Agència Catalana del Consum només va sancionar 87 comerços durant l'any 2020 per no oferir els serveis en català.

Si bé l'administració autonòmica catalana disposa de les eines legals per donar suport als drets lingüístics dels catalanoparlants, no les utilitza si no és en casos extrems. Això comporta que molts d'ells se sentin del tot desprotegits per part de les institucions autonòmiques. Costa molt d'entendre el perquè de la renúncia a defensar amb fermesa el dret dels consumidors catalans per part dels diferents governs autonòmics.

Com aplica el bilingüisme el Gobierno del Reino de España?

Doncs la resposta és ben senzilla: no n'aplica cap, mai ha legislat ni ha donat cobertura que permeti parlar el català o altres llengües no castellanes al Senado (que diuen que és la càmera de representació territorial), ni al *Congreso de los Diputados*, o al *Ministerio de Justicia o Cultura*, ni a cap altra institució oficial. L'Estat espanyol tampoc no ha donat mai suport al fet que el català sigui reconegut com a llengua oficial a la Unió Europea, malgrat les moltes reclamacions que s'han fet.

S'ensenya més la llengua catalana a les universitats de fora de l'Estat que a les espanyoles.¹ Encara s'espera que es declari oficialment que *España es un estado plurilingüe*,

1. L'Institut Ramon Llull estima que en unes 150 universitats de tot el món s'ensenya la llengua catalana. Els Estats Units, el Regne Unit, França, Alemanya i Itàlia superen Espanya en el nombre d'universitats que ensenyen català. Les universitats de l'Estat que imparteixen contingut acadèmic sobre llengua o cultura catalanes són només 9 (solament Madrid compta amb 17 universitats), mentre que a Itàlia en són 13, a Alemanya, 19, i a França i el Regne Unit, 21.

concepte que només s'utilitza en alguns mítings en etapes preelectorals.

Per altra banda, els organismes estatals presents a Catalunya sempre han prescindit de la legalitat catalana en l'àmbit administratiu, i han mantingut els privilegis dels seus funcionaris d'usar el castellà i ignorar (quan no menystenir) la llengua pròpia del país, fet evident en les forces de seguretat i l'administració de justícia entre d'altres.

Què podem esperar del bilingüisme els catalans?

Segons l'opinió d'alguns experts, el bilingüisme social s'utilitza políticament per consolidar la idea que el nostre país és «naturalment» bilingüe, i amb això es blanqueja i oculta la realitat de la progressiva subordinació del català a l'espanyol i la continuada substitució en molts àmbits. Aquest fet condueix a la desnacionalització i l'assimilació.

El que ens ha d'alarmar és que en la defensa d'aquest bilingüisme social, a més de la lògica participació de les institucions de l'Estat espanyol, hi col·laboren activament gran part de les institucions autonòmiques catalanes, començant per la Generalitat. Gran part dels intel·lectuals del país troben «natural» que es faci un llibre, una cançó, una obra de teatre, un film o una sèrie tant en llengua catalana com en llengua espanyola. Per això trobem que grans musicals o pel·lícules d'elevat pressupost (per al país) produïts a casa amb actors catalanoparlants, es facin en castellà, perquè «són més universals» o es venen més. Seria millor que les fessin directament en anglès, que és la llengua «franca».

Sort que el món va més enllà d'aquestes mesquineses i acaba premiant el talent, l'originalitat i la bona feina, independentment de l'idioma en què es produeixi, i si no pregunteu-li a la Carla Simón directora del film *Alcarràs* parlat en català i guanyador de la darrera Berlinale.

Potser la resposta a la pregunta del títol és que, submergits en un bilingüisme trampós que fa retrocedir el català, hauríem de ser els mateixos catalans els que decidíssim lliurement quin règim lingüístic ens volem donar, sense les imposicions de la Constitució inamovible i d'un estatut retallat.

Josep M. Torres Rodríguez, Neus Falguera
Vocalia de Debat i Participació.

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

CNL DE BARCELONA
Delegació de l'Eixample

www.cpnl.cat
eixample@cpnl.cat
934 512 445
Calàbria, 66, 2n
08015 Barcelona

SAL

Servel
d'Assessorament
Lingüístic

2 de desembre, dia del retrobament

Després de dos anys sense poder-nos veure, per fi va arribar el moment. Aquest any, el Dia de la Discapacitat tenia tants actes previstos que va començar el dia anterior, i la preparació encara molt abans. La nostra vocalia estava convocada, juntament amb moltes altres entitats relacionades amb la diversitat funcional, a l'espai veïnal de Calàbria 66.

Allà es va inaugurar una exposició de treballs fets per membres de les diferents entitats; en aquest cas, el tema era "Mons possibles" i es tractava sobretot de quadres, fotos i poemes.

S'hi van reunir representants de les diverses entitats, així com representants de l'IMPD (Institut Municipal de Persones amb Discapacitat), acompanyats per la regidora Marta Sendra. També hi van assistir nois i noies de l'Institut Viladomat que ja havien dut a terme tallers amb les entitats.

Va ser una exposició molt completa i participativa. Nosaltres vam presentar-hi uns poemes escrits per una persona de la nostra vocalia NOM?? i uns quadres de la pintora naïf Milós González.

Aquesta vegada no es va fer un dinar com en ocasions anteriors, però hi havia pastes i, sobretot, alegria i ganes de retrobar-nos, encara que fos amb mascareta.

3/12/2021

**Dia Internacional
de les Persones
amb disCapacitat**

Som diversitat.
Construïm Barcelona.

Esperem que el 2022 es puguin fer més activitats com aquesta!

Gràcies a tothom per venir... i per llegir!
Fins a la propera!

Vocalia de Diversitat Funcional

io Instituts
Odontològics

**Veí/ina, beneficia't de tots aquests avantatges
a la teva nova clínica dental IO Calàbria!**

20%
DTE.
**ODONTOLOGIA
GENERAL**

20%
DTE.
IMPLANTS

25%
DTE.
ORTODÒNCIA
(Inclou ortodòncia
invisible)

20€
HIGIENE BUCAL
(Subjecta a
prescripció mèdica)

IO Calàbria

📍 Carrer Calàbria, 236
☎ 934 941 810
✉ calabria@ioa.es

CONDICIONS EXCLUSIVES PER A MEMBRES DE L'ASSOCIACIÓ
DE VEÏNS I VEÏNES DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

DEMANA CITA ARA
☎ 900 800 850

Les pensions que venen

Molts problemes li han caigut a sobre al govern de coalició actual (PSOE-UP): l'obtusa oposició de dretes (veurem què passa a partir d'ara amb Alberto Núñez Feijóo), la COVID-19, la tensió amb Catalunya, la inflació que comença a desbocar-se, la guerra d'Ucraïna que preocupa més que les altres disset guerres que hi ha al món, etc. Malgrat els encerts com la pujada del salari mínim, els ERTOs, l'augment de l'ocupació en temps difícils, l'increment dels contractes fixos en detriment dels precaris..., hi ha altres problemes que s'ha creat el mateix Govern: un dels quals el nou sistema de pensions i l'augment d'aquestes, que ha fet perdre poder adquisitiu als afectats. Intentem explicar-ho.

Això que se'n diu "el sistema públic de pensions" a Espanya presenta, malgrat alguns atacs quan ha manat la dreta, unes determinades característiques positives:

- a) **Parteix d'un sistema de repartiment** basat en la solidaritat interterritorial i intergeneracional. Les cotitzacions dels treballadors financen cada any les pensions a pagar, com en la majoria de països. **Cotitzacions -> Prestacions.**
- b) La quantia de les pensions és bastant **proporcional** a les quantitats aportades, corregides segons l'índex de preus de consum.
- c) Segueix el principi de la **caixa única** a tot el territori, o sigui, amb solidaritat territorial.
- d) Les pensions poden ser **contributives**, quan provenen de cotitzacions suficients, i **no contributives**, quan no s'ha pogut cotitzar prou.

Aquesta senzilla introducció al "novíssim" sistema de pensions que ha implantat el Govern seguint pautes anteriors ens porta al tema que creiem que més interessa ara: **si la inflació**, el cost de la vida, **ha pujat** l'any passat (de final de novembre de 2020 a 1 de desembre de 2021) un **5,5%** a Espanya, i els darrers dotze mesos (de 31 de març de 2021 a finals de febrer de 2022) un **7,6 %** a Espanya i un **7,4%** a Catalunya, en un ascens galopant que no sembla frenar, **com és que ens han pujat només les pensions un 2,5%**? L'explicació és ben senzilla: aquesta inflació es vol carregar sobre els salaris i especialment sobre les pensions. Els augments dels beneficis de les grans empreses s'han disparat, però a quasi ningú del Govern se li ha ocorregut frenar aquests increments amb algun augment impositiu.

I com ho han fet? Senzillament canviant el sistema d'actualització de les pensions, que tradicionalment s'havia fet de la forma que ens sembla més correcta (per l'IPC acumulat). Fins a l'any 2013 es feia considerant l'IPC acu-

mulat anual de novembre per compensar amb l'IPC previst a principis de l'any següent. Del 2014 al 2017, el govern Rajoy va imposar la broma de l'anomenat "factor de sostenibilitat" que suposava un 0,25 % d'increment anual. De l'any 2018 a 2020 es va tornar al sistema anterior d'augment d'acord amb l'IPC acumulat. L'any 2021 es va augmentar d'acord amb l'IPC mitjà d'aquell any (ho explicarem seguidament) i com que la inflació encara seguia molt baixa, la veritat és que quasi ningú va veure'n el perill. I el 2022 s'ha seguit **aplicant l'IPC mitjà** dels dotze mesos anteriors a desembre, sense la "pagueta" i revisable cada cinc anys.

Resultat? A finals de l'any 2021 la inflació interanual s'ha incrementat en un 5,5 %, mentre que la inflació mitjana (l'IPC mitjà) ha tingut un augment del 2,5 %, que és el que han pujat les pensions, que **en conseqüència han perdut un 3 % de poder adquisitiu** que no sabem si podrem recuperar, ni quan, ni com.

És cert que la matemàtica ens diu que a llarg termini l'increment anual mitjà i l'increment anual acumulat es corresponen, perquè hi ha períodes d'alça seguits d'altres de baixa... Però l'anterior sistema era més clar i més just, i feia impossible perdre capacitat adquisitiva; en canvi, amb l'actual, en podem perdre i molt si la inflació segueix augmentant: cinc anys són molts anys per compensar la possible pèrdua de poder adquisitiu. A més, qui ens diu qui governarà a llarg termini o si no tornarem a aquell fals i nefast "factor de sostenibilitat" que se'ns va voler aplicar fa uns anys?

Algun altre problema s'amaga darrere l'aprovació de la nova Llei 21/2021 de 28 de desembre (per cert, Dia dels Innocents), com per exemple la consolidació de l'edat de jubilació als 67 anys, que castiga la jubilació anticipada i que incentiva la prolongació de la vida laboral més enllà de l'edat de jubilació. Però potser el més important, i que pot passar més desapercebut, és el foment dels **plans d'empresa** amb el suport de fons públics i subvencionats amb rebaixes fiscals, que suposarien el traspàs de les rendes més baixes a les més altes, produint així més desigualtat social i, a llarg termini, el deteriorament o fins i tot la fallida del sistema públic de pensions, que quedaria residual, com un sistema de beneficència similar al que pateixen en països com Alemanya o el Regne Unit.

Aquest canvi facilitaria abandonar progressivament el sistema públic de pensions per anar cap un **sistema de capitalització**, una mena de compte en mans dels bancs o les asseguradores en el qual cada treballador deixa les seves cotitzacions al llarg de la seva vida laboral per tal que aquelles entitats facin les seves inversions i acumulin beneficis. Al final, tot això es torna a cada treballador de cop o per mitjà d'una pensió periòdica que el banc calcula en funció de la seva esperança de vida. La persona rebrà segons la quantitat a què pugui el seu fons particular, o sigui que el fons es pot arribar a perdre segons la inversió que hagi fet el banc, com va passar a Xile.

1. Llei 21/2021 de 28 de desembre de garantia de poder adquisitiu de les pensions i altres mesures de reforç de la sostenibilitat financera i social del sistema públic de pensions.

Si la inflació continua disparada i a aquests canvis hi sumem el ja esmentat sistema de revalorització segons l'IPC mitjà en lloc de l'IPC acumulat, ens veurem abocats sense cap mena de dubte a un deteriorament de la situació econòmica dels pensionistes. Els recents rumors que corren sobre la intenció del Govern d'utilitzar l'anomenat "pacote de rendes" per aplicar-lo no només a beneficis i salaris,

sinó també al sistema de pensions, de manera que aquestes pugin menys que l'IPC, podria ser l'estocada final. Caldrà que els sindicats (que ja han acceptat l'IPC mitjà), les Mares i per descomptat els mateixos pensionistes estiguem vigilants en defensa dels nostres drets.

Comissió de Gent Gran de l'AVVEE

Reflexions després d'un recent viatge al Txad

Un bon mirador del que ens passa a casa nostra i a Europa

Soc soci veterà i membre de la junta de l'Associació. Veí de l'Eixample de sempre. Jubilat de la feina, però no de viatges i aventures. Aquest febrer vaig fer un viatge al Txad i he tornat fa poques setmanes. El Txad és un país africà molt interessant, pobre entre els pobres segons les estadístiques. Tots els països africans que no tenen sortida al mar ho són. És inestable políticament com tot el Sahel. El seu president va ser assassinat lluitant amb un grup rebel fa un any i l'actual president provisional és el fill del mort. Ha sigut un altre viatge inoblidable que m'ha fet pensar molt sobre el nostre món i les seves crisi.

Camells al Guelta d'Archei. L'aigua és de tots

Comparteixo a la revista de l'AVVEE algunes coses que he escrit al meu blog viatger.alfonssort.blogspot.com, i algunes fotos de llocs increïbles.

Hi ha dades optimistes. L'edat mitjana de la població del Txad és 16 anys. A Espanya és 47 anys. Àfrica és el futur d'una Europa envellida. Quan explicava a en Hamid que a les ciutats europees hi ha més gats i gossos que nens no m'entenia. Un animal de compa-

Dones en colors i homes en blanc i negre

nyia allà és el ruc amb que els nens van a buscar aigua al pou més proper.

Hem d'entendre que sense ells no tenim futur. El Txad està unit a Líbia pel desert del Sàhara, que és com un mar. Quan a Líbia manava Gaddafi, els mitjans ens el presentaven com un personatge estrafolari. En tots els conflictes es presenta al líder del bàndol contrari com un boix. Al Txad el veien com algú que va nacionalitzar el petroli i va dedicar part dels recursos a fer carreteres, escoles i hospitals. Molts txadians anaven a treballar al país que era el més desenvolupat d'Àfrica. Enviaven els diners a les famílies i tornaven, com tants emigrants. Ara han de travessar el desert en camions, esquivar a Líbia als gàngsters que paga la

Foc de camp amb vaques al llac Txad

Unió Europea per impedir l'emigració il·legal i arriscar-se a morir en una travessa del Mediterrani per buscar feina sense papers a Europa. Hi ha emigrants de primera, de segona i de tercera i això no ens agrada.

El conflictes del Sahel no surten a les televisions o diaris, però en l'últim any i mig, els set països que van del Atlàntic al Mar Roig, de Guinea Conakry al Sudan, incloent el Txad, han tingut algun cop d'estat, la majoria amb èxit. Son conflictes complexes. N'Djamena, la capital del Txad, està a la confluència dels rius Chari i Logone, a tocar del llac Tchad i del Camerun. És una zona inundable segons estació, en la que conviuen grups pesca-

Emigrants de tercera. Incerta ruta a Europa

dors, pagesos i ramaders. Quan hi ha molta aigua es pot pescar, quan poca es cultiva i quan no n'hi ha arriba el bestiar. És un cicle que repeteix cada any des de fa mil·lennis. Els canvis del clima fan que algun grup hi perdi i com que el mil·lenari sistema de resoldre conflictes per part dels vells, s'ha substituït per funcionaris que reproduïxen del sistema colonial, els conflictes no es resolten.

Tot comença en una baralla com la de Cain i Abel, el pastor i el pagès fills

Nenes i mula recollint aigua

de Adan i Eva, i es va complicant. Etiquetes tribals, religioses i polítiques. Els primers rebels estaven recolzats per els USA que volien la concessió del petroli per l'americana Conoco, contra un president recolzats pels francesos que la volien per l'empresa Total. Això encara ho veiem ara a Europa amb un rerefons de mercat energètic als conflictes europeus actuals.

Ara no hi ha presència americana. La presència francesa és decreixent. L'idioma, el CFA, una moneda gestionada des de París, una potent base militar i decadents restes de l'ajuda mèdica i educativa de fa anys. La última concessió de petroli la te una em-

presa xinesa, que també fa la carretera i una refineria. A Abeché, el poble gran del nord i proper al Darfur i Sudan, Turquia ha construït una moderna universitat i Mezquita. Turquia guanya els cors i Xina els negocis. Una nova Ruta de la Seda en la que hi havia moltes caravanes de camells com a l'antiga.

Dos terços del Txad, el nord, tenen el desert del Sahara, la meseta del Ennedi i els misteriosos llacs de Ounian-ga. Hi ha camells, mules i cabres que s'alimenten del poc que creix. Als oasi hi ha aigua però no hi ha terra. L'únic que hi creix son palmeres i alimentar-se de dàtils, té i alguna cabra de tant en tant no és dolent. Fa pocs mil·lennis el Sàhara era molt verd, i a centenars de coves hi vivien artistes que explicaven

Tanc libi al desert. Tots van perdre

Part del nostre futur al cole

la seva vida en fantàstiques pintures. Cada cova és com un museu. Parlen d'animals que ja no hi són, tant domesticats com salvatges. Parlant amb l'únic blanc que vaig trobar en quinze dies, un ecologista que treballava per "African Parks", una controvertida empresa que gestiona per tot Àfrica projectes finançats per donants rics i conscienciats em va dir: "És el seu país, però també és el nostre planeta"

En un viatge així et despertes cada dia amb dos respostes i te'n vas a dormir amb tres preguntes, però el Txad és un lloc, tan bo com qualsevol altre, per pensar sobre les preguntes que ens fem en aquests temps accelerats.

Alfons Sort

POESIA

EL VERB

Xesca Miró i Caudeta

El VERB modela la matèria,
la matèria rep la paraula,
la paraula es fa vivai ens dona l'ànima.

De l'ànima brollen llàgrimes plenes de paraules;
i la paraula inventa la raó.

La raó necessita les paraules;
de la paraula amb la raó neixen la virtut i la misèria;
i empresonen les paraules.

I la raó allibera la paraula veritat.

La paraula veritat ens fa lliures,
i quan som lliures ens buidem;
i si ens buidem, estimem.
I estimar és EL VERB.

BLAUS

Xesca Miró i Caudeta

L'encís del teu somriure m'acompanya
durant els dies llargs d'aquest maleït confinament,
m'esborra l'enyor que em desvetlla de nit
aturant el meu plor.

Sé que he d'espantar els meus monstres.
Sé que els teus ulls blaus són per a mi un coixí d'amor.
No faré cas dels dimonis que ronden pel balcó
entremig de les flors, perquè fan que m'espanti l'esdevenir...

JUGAR AMB LES PARAULES

L'abril és el mes de la poesia i en el Taller de Memòria 3 hem jugat amb les paraules per aconseguir unes pinzellades poètiques.

LA PRIMAVERA

La primavera se acerca,
y florecen los almendros
con sus bonitas flores liliáceas.
El mar está en calma,
y en el horizonte se divide el sol
que se va escondiendo lentamente.

Autora: **Conxita Regal**

I els camps remullats
estaven encantats.
I jo amb molt de goig
ho he contemplat.

Autora: **Teresa Lledós**

LES ROSES FRANQUES

He vist unes roses
d'un vermell pujat,
d'un vermell negrós,
d'un vermell morat.

Penjaven gronxant-se
del mur d'un jardí,
ningú les pot heure,
no es poden collir

[...]

Marga Albericio ens transcriu dos fragments del poema d'en Joan Maragall per animar-nos a seguir llegint aquest cant a la llibertat.

DESITJOS

Sembla que s'acaba la guerra,
que mai no hauria d'haver començat.
I tot tornarà a la "normalitat".

Autora: **Dolors Savall**

LA PLUJA

Ahir i avui
amb força pluvia
per tant tothom ho agraïa.
Els gats ben mullats
saltaven enfadats.

Carme Álvarez
Tallerista

HISTÒRIA DE LA REVISTA

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 35, maig-juny 2000.

Portada: 25è aniversari de l'Associació. Encara cal sortir al carrer! Per la requalificació d'espais que eren destinats a equipament, per l'obertura de l'illa de Sopena, perquè la Model sigui per al barri, contra els sorolls de la zona del Clínic, etc.

L'aniversari es va celebrar amb un Concert del Cor Jove de l'Orfeó Català.

El nou format del Butlletí rememora en portada i pàgines interiors el passat amb l'homenatge a les persones que al llarg dels anys han presidit l'Associació. S'enriqueix amb textos escrits per cadascuna d'elles:

Jordi Ligüerre 1974-1980

Trini Capdevila, 1980-1986

Jaume Petit, 1986-1989, traspassat l'any 1998

Toni Sánchez, 1989-1992

Cosme Saló, període de secretariat 1992-1997, president 1997-2000

Pere Castaño, 2000

Tot seguit d'una miscel·lània fotogràfica i participació escrita d'en Sergi Pàmies, Robert Alcaraz, Teresa Pàmies, Josep Maria Huertas, Rosa Vidal, Antoni Lucchetti, Pere Ortega i Josep Cuní.

Apartat per al teatre amb l'Isidre Bravo i el conte de l'Eduard Castellarnau.

L'Olga continua complaent-nos amb els seus dibuixos.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 36, setembre-octubre 2000.

Portada: Festa Major 2000. Sumari amb detall de les col·laboracions.

Editorial: presentació de la nova plataforma cívica Fòrum Veïnal Barcelonès que aplega unes dues-centes entitats. En l'acte fan pública la declaració "Per una Barcelona més nostra", a la qual l'AVVEE s'adhereix.

En pàgines interiors: poesia, inquietuds, humor i, en economia, la repercussió de l'IBI.

Aportacions de Rosa Vidal sobre el primer dia d'anada al col·legi.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 37, gener-febrer 2001.

Portada: Mai no es pot estar tranquil! El Ninot amenaçat.

Editorial: el trencaclosques que suposarà per al barri el traçat barceloní del tren d'alta velocitat

En Pere Castaño escriu “Una Medalla d’Honor que ens honora a tots”, la proposada pel Districte per a la nostra companya Rosa Vidal.

Obertura de l’illa Sopena per a ús públic.

L’Esplai Boix i la seva activitat al barri.

Imatges de la Festa Major.

Trini Capdevila que escriu sobre dos temes punyents: “El terrorisme i la violència domèstica”. L’any 2000 van morir 65 dones per aquestes causes.

Amb el lema “No a la violència a les dones” Sylviane Dahan explica la finalitat del Grup de Dones de l’Eixample.

Eixample. Butlletí de l’AVVEE, 3a època, núm. 38, abril-maig 2001.

Portada: Sembla que ara va de veres... La Model una mica més del Barri (a la qual s’hi dedica l’editorial). Sumari.

Pàgines interiors:

Relació amb entitats / Suport i adhesions a les reivindicacions sobre la Model / Fundació Arce, “una nova mirada sobre el malalt” / Assemblea general: convocatòria / Vocalies: Intercanvi de feines i serveis. Jubilats. Sanitat. Aturats. Banc d’aliments. Campanya de l’aigua. Ecologia urbana. Parlar bé. Esplai Boix, una gran inversió.

Col·laboracions: Sobre el soroll. La primavera. El Xalet. Bústia de socis.

Eixample. Butlletí de l’AVVEE, 3a època, núm. 39, setembre-octubre 2001.

Portada: Festa Major, una trobada. Viure al barri.

Relació amb entitats: Campanya Barcelona 2001 contra el Banc Mundial.

Editorial: dedicada a proposar espais per celebrar la Festa Major.

Articles sobre el tancament del CAP Rosselló.

Programa de la Festa Major.

Col·laboracions: La feminització de la pobresa. El Xalet. La Model. L’illa Sopena. Fòrum 2004.

Eixample. Butlletí de l’AVVEE, 3a època, núm. 40, març-abril 2002.

Portada: El barri vol decidir. L’Administració hi vol presó. Els veïns, equipaments i jardins.

Relació amb entitats:

- Suport a entitats culturals.

- Noves instal·lacions esportives de l’IPSI, obertes al públic.

Editorial: Temes del barri: Editorial Sopena. Centre cívic al carrer París. Avinguda de Roma per la dignificació i reforma pel pas del TGV.

Activitats:

- Assemblea extraordinària.

- Festa del discapacitat.

- Coordinadora de clubs esportius.

- Dones de l’Esquerra de l’Eixample: el gran problema de la violència domèstica.

Col·laboracions:

- Sobre la Model: etapes de reivindicacions durant 27 anys.

- Reflexió sobre la polèmica de l’ús del mocador al cap.

Eixample. Butlletí de l’AVVEE, 3a època, núm. 41, maig-juny 2002.

Portada: L’illa Sopena. Per fi, oberta al barri.

Sumari.

Relació amb entitats: Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per l’educació pública dels infants de 0 a 3 anys.

Posada en marxa del Punt d’Informació per a Dones que pateixen violència al Districte de l’Eixample.

L’article: “Últres a la vista!” reflexiona sobre la discriminacions xenòfobes.

Informació: sobre el nou equipament de geriàtric públic a l’Esquerra de l’Eixample.

Eixample. Butlletí de l’AVVEE, 3a època, núm. 42, setembre-octubre 2002.

Portada: Festa Major, la festa de tots. Sumari.

Relació amb entitats: “Primera i única emissora virtual de tot el món”.

Article: “Les residències geriàtriques: una necessitat o un luxe?”

Grup de veïns de l’Esquerra de l’Eixample preocupats per la democràcia escriuen “Un pas enrere en el procés democràtic”.

Programa de la Festa Major.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 43, desembre 2002.

Portada: Bon Nadal!! Sumari. Relació amb entitats: La Marató de TV3.

Campanya d'Amnistia Internacional: "Entre tots podem canviar les pedres per cartes!!"

Salvar Safiya, condemnada a ser lapidada.

Constitució de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere a Barcelona, el 19 de novembre de 2002.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 44, maig 2003.

Portada: 2003. Proclamat any dels discapacitats. Sumari. "El Clínic està en crisi". Crònica de l'Associació d'Infermeria de l'Hospital Clínic.

Editorial: en rebuig a qualsevol mena de totalitarisme exercit des de la impunitat i la repressió, condemnem la invasió de l'Iraq i donem suport als milers de persones que s'han manifestat pels carrers de tot el món. "No en el nostre nom".

Es publica el resultat de l'enquesta a les formacions polítiques sobre el projecte per al nostre barri tenint en compte la proximitat de les eleccions municipals.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 3a època, núm. 45, setembre-octubre 2003.

Portada: Arriba la Festa Major. Enguany més festa que mai! Sumari.

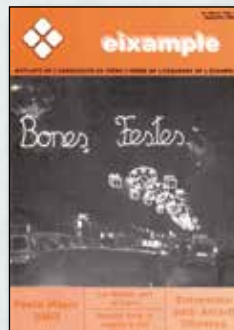
Vocalia de dones de l'AVVEE: Denúncia de l'increment de víctimes de la violència de gènere en l'àmbit familiar. Per l'adopció d'una llei integral, es continua treballant des de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere. La Vocalia participa en l'assemblea dels drets de les dones en el Fòrum Social Europeu de St. Denis, prop de París.

Programa de la Festa Major.

Articles: "La mentida com a programa" reflexiona sobre el que va representar l'enquesta als partits polítics. Destaca les coses bones i positives i evidencia la part menys constructiva.

TGV

"CIPAI: 10 anys de l'equip d'atenció psicològica". Posada en marxa amb el suport de l'AVVEE i altres forces del barri.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 46, desembre 2003.

Portada: Bones festes. La Model per al barri. Reunió amb la regidora del Districte. Entrevista amb Arcadi Oliveras.

Bústia: Cartes sobre els anuncis que proposen la compra d'edificis d'habitatges sencers, tot i estar ocupats per veïns. Proposta a l'AVVEE d'engegar una campanya informativa i publicar una guia de males praxis i consells per defensar-se davant actuacions injustes i organismes on recórrer.

A fons: Els veïns volen l'espai de la Model per al barri i s'oposen a la construcció d'un hotel i d'una presó de dia. Reivindiquem una escola bressol, un casal de joves, un taller ocupacional per a disminuïts, un geriàtric públic, un centre de dia i espais verds. Èxit en la recollida de signatures perquè el recinte de la presó es dediqui a equipaments socials i públics per al barri.

Entrevista a Arcadi Oliveras, president de Justícia i Pau: "La guerra omple les butxaques de molts privilegiats" i creu que "un altre món és possible". Cal reaccionar davant l'acumulació de béns que no garanteixen qualitat de vida.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 47, octubre 2004.

Portada: Festa Major. Carne San Miguel, pregonera de la Festa Major. 100 anys de Model. Músiques per tornar a la feina.

Informació sobre l'Institut Català de la Dona.

Increment del mobbing immobiliari al barri.

Programa de la Festa Major.

La pintora Victòria Santacruz, és l'autora del cartell "L'Eixample com a inspiració" que commemora el 30è aniversari de l'AVVEE.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 48, desembre 2004.

Portada: Volem aquesta constitució europea?
Denúncia dels maltractament a la presó Model.
Dones immigrants al barri.
La Model a la República.

Fotos de la Festa Major 2004.

Editorial:

Sobre el referèndum de la CE en què es destaca la manca d'informació.

Breus: Per un carrer més agradable i segur. Passejades d'escolars del barri amb el lema: "Carrers vianants, menys trànsit, Camí amic sense cotxes. Més parcs!!"

Intervenció a l'avinguda de Roma.

Entrevista a Mercè Prat, la dona que porta set mesos plantada davant de la Model amb l'objectiu de demanar l'amnistia dels presos polítics.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 49, març 2005.

Portada: Trenta anys treballant per al barri.

Entrevista a Trini Capdevila, presidenta de l'AVVEE.

Articles de fundadors de l'Associació.

Conversa amb els expresidents.

Història del moviment veïnal de la ciutat.

Editorial, Breus i les entrevistes, articles i converses amb els expresidents:

Jordi Lligüerre (1974-1980), Toni Sánchez (1989-1992), Cosme Saló (1997-2000) i

Pere Castaño (2000-2002).

Les reivindicacions històriques i els records de fundadors de l'AVVEE com Miquel Caminal i Jordi Font ens passen per la història. Entre els quals l'article de l'historiador Vicente Moreno recorda que "les associacions de veïns van ser factor clau en la descomposició del règim franquista".

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 50, juny 2005.

Portada: Volem l'AVE pel litoral.

El Bròquil vol recuperar Sant Isidor.

Cooperativa El Rellotge.

Esport solidari a El Salvador amb l'associació CEM.

Clam de molts barris de Barcelona perquè l'AVE vagi per la façana del litoral de la ciutat.

Èxit per la inauguració de l'espai de gent gran del carrer Rosselló, després d'un any s'han cobert al 100 % les places i es reclamen més espais d'aquestes característiques.

La Comissió d'Immigració prepara la creació de la Vokalía.

La Vokalía de Joves ja està en marxa per donar-se a conèixer i treballar per a la gent del barri en la seva primera feina, la primera casa i la primera aportació participació solidàries dels joves.

Reportatge gràfic interior on el Bròquil denuncia el deteriorament de l'edifici de Sant Isidor i el vol recuperar com a ateneu popular.

L'historiador Vicente Moreno explica els orígens de la Cooperativa El Rellotge a la parròquia de Sant Isidor.

Trobada de dones al Parlament Europeu de Brussel·les on fou convidada Sylviane Dahan en qualitat de membre de la Vokalía de Dones de l'AVVEE, amb l'objectiu de fer patent la lluita per l'harmonització de les lleis positives en tots els països europeus. Les dones europees volen participar en el Fòrum Social de la Mediterrània per la construcció d'un món realment democràtic.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 51, octubre 2005.

Portada: Festa Major. Trenta anys treballant per al barri.

"Un pessic d'història" ens parla que la portada és la reproducció de la portada de la Festa Major de la barriada Batlló de 1959.

Es fa una crida des de la revista per fer un arxiu fotogràfic i de programes de festes antics.

Breus: "Dones d'enllaç" vol promoure respecte i l'intercanvi cultural de les poblacions novvingudes.

Segueix el debat sobre l'AVE pel litoral.

Programa de la Festa Major.

Article sobre la Trobada al Fòrum Social de la Mediterrània.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 52, febrer 2006.

En portada: la Vokalía de Dones de l'Eixample guanyadora del 1r Premi 25 de novembre.

"On eren els nostres polítics?" sobre la manifestació convocada per la plataforma cívica "Pel dret de decidir".

Editorial: en “Violència gratuïta” es fa ressò de la dona indigent cremada viva en un caixer a mans de joves.

“Dones d’enllaç” dona les gràcies pel premi que l’Ajuntament els ha donat en reconeixement del seu projecte col·lectiu.

Prostitució: cicle de les conferències-debats sobre el tema de la prostitució.

“Urbanisme?” Sobre el sentit de l’urbanisme, remodelació o restauració.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 53, juny 2006.

Portada: L’habitatge no és un luxe. Pel dret a l’habitatge digne. Prou especulació.

Fòrum Social Europeu. Habitatge. AVE. Nova web de Dones d’Enllaç.

Articles: Nova llei del divorci; la custòdia compartida en la nova llei.

Fòrum Social d’Atenes. “Dones en moviment canvien Europa, canvien el món.”

Felicitats a l’IES Maragall: el seu alumne Ivan Geffner, de 3r d’ESO, queda primer en les proves matemàtiques del Cangur 2006.

5è aniversari del CAPSE de Rosselló i Casanova.

Aportació al col·loqui celebrat l’1 de març a la Casa Golferichs sobre la precarietat laboral de les dones.

Notícia informativa sobre la falta d’equipaments al barri.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 54, setembre 2006.

Portada: Festa Major.

Editorial: es convida un any més a sortir al carrer i omplir-lo d’alegria.

Articles d’interès:

“Els nous ciutadans del nostre barri.”

“79 dones assassinades com a conseqüència de la violència de gènere.” Segons la Red Feminista la xifra està calculada fins a aquest mes de setembre, onze dones són de Catalunya.

Programa de la Festa Major 2006.

La Vocalia d’Educació ens parla de Marta Mata, mestra de mestres que va morir el 27 de juny. Va conèixer i viure de prop el projecte educatiu de l’Escola de la República i ens ha deixat el seu llegat, la seva obra i el seu projecte d’escola progressista, avançada i al servei de tota la societat. Amb altres professio-

nals de la pedagogia i amb el suport de pares i mares van crear clandestinament l’Escola de Mestres Rosa Sensat.

Eixample. Butlletí de l'AVVEE, 4a època, núm. 55, desembre 2006.

Portada: Us desitgem un any 2007 feliç, acompanyat d’una imatge festiva.

Sumari: Vot per a les persones immigrades. Dona i habitatge. Festa Major. Les festes i les

joguines.

Editorial: amb el títol “L’abstenció, alerta social”, es fa ressò de l’elevat índex abstencionista a les eleccions autonòmiques.

Article de la FAVVB sobre el dret a votar de les persones immigrades.

La Vocalia de Dones de l’AVVEE reivindica el dret a l’habitatge de les dones.

Dones d’Enllaç ens explica el seu projecte emancipador.

La Vocalia de Discapacitats ofereix a la Casa Golferichs una obra en tres esquetxos interpretada pel grup de teatre Dones no Estàndards.

Imatges de la Festa Major en pàgines centrals.

L’Eulàlia Terri del grup de joves del barri, l’Eixam, ens ofereix un conte La Marina s’ha fet d’or.

Imatges de la centenària Quintana Mazo García, veïna de l’Eixample, en el dia del seu aniversari envoltada de rams de flors.

Autoria:

Infografia: Carmen Asensio

Text: Carme Álvarez

FE D’ERRADES

Butlletí de l’AVVEE, desembre 2021, núm. 102, en l’apartat “Història de la revista”, pàgina núm. 35, el text resum de la revista núm. 32, octubre 1999, correspon al text de la revista núm. 33, novembre 1999.

Falta el nom de les autores del text i la infografia.

